

6. STUDIJA

DJELO ŽETVE

Karakter Djela Žetve—Sakupljanje Pšenice—Objedinjavanje i Vezivanje i Spaljivanje Kukulja—Njihovo Porijeklo i Obilan Rast—Uništeni poput Pljeve Židovske Žetve—Naglašena Vremenska Podudaranja—Odbacivanje, Postupan Pad i Konačno Uništenje Babilona—Pečaćenje Slugu Božjih Prije nego Pošasti Dođu na Babilon—Suđenje ili Ispitivanje, i kao Sistema i Pojedinačno—Ispit Židovskog Sistema Predodžben—Ispitivanje i Rešetanje Pšenice—Mudre, Odvojene od Ludih Djevica, Odlaze na Gozbu—„I vrata su se Zatvorila“—Daljnji Pregled, i Odbacivanje Nekih—Zašto? i Kako?—Kraj „Nebeskog Poziva“—Vrijeme je Skraćeno—„Neka ti Nitko ne Uzme Krunu“—Sluge Jedanaestog Sata i Pobjednici.

„ŽETVA“ je naziv koji daje opću ideju o tome kakvo bi se djelo trebalo očekivati da se odvija između datuma 1874 i 1914. To je vrijeme berbe a ne sijanja, vrijeme ispitivanja, obračunavanja, utvrđivanja i nagrađivanja. Žetva Židovskog doba bila je predlika žetve ovog doba, promatranje i usporedba različitih obilježja te žetve donosi vrlo jasne ideje što se tiče djela koje treba biti ostvareno u sadašnjoj žetvi. U toj žetvi, posebna učenja našeg Gospodina bila su takva da sakupe pšenicu, koji su već bili takvi, i da odvoji pljevu Židovske nacije od pšenice. I njegova su učenja također postala sjemenom za novi period, koji je otpočeo (kratko nakon što je nacija Izrael bila odbačena) na Pedeseticu.

Trebalo bi posebno imati na umu riječi našeg Gospodina njegovim učenicima kad ih je poslao, tijekom svoje službe toj

crkvenoj naciji, kao dajući dokaz da je njihovo posebno djelo onda bilo žetva, a ne sijanje. On im je rekao, „Podignite svoje oči i pogledajte polja, jer su već bijela za žetvu. I onaj koji *žanje* prima plaću i sabire urod za život vječni.“ (Ivan 4:35,36) Kao glavni žetelac u toj žetvi (kao što je također i u ovoj), Gospodin je rekao pod-žeteocima, „Ja sam vas poslao žeti ono oko čega se niste trudili: drugi [patrijarsi i proroci i drugi sveti ljudi davnine] su se trudili, a vi ste ušli u njihov trud“—požeti plodove tih stoljeća napora, i staviti taj narod na ispit sa porukom, „Približilo se kraljevstvo nebesko,“ i Kralj je prisutan—„Evo, kralj tvoj dolazi.“ (Mat. 10:7; Ivan 12:15; Zah. 9:9)

U Židovskoj žetvi, Gospodin, umjesto da od jaraca pravi ovce, on je tražio slijepe i raspršene ovce Izraela, pozivajući sve koji *su već bili njegove ovce*, kako bi mogli čuti njegov glas i slijediti ga. Ova zapažanja o predslici daju nam nagovještaj karaktera djela za koje je sada vrijeme u sadašnjoj žetvi ili vremenu berbe. Drugo i veće sijanje, pod mnogo povoljnijim okolnostima Milenijskog doba i Kraljevstva, uskoro će početi: zaista, sjemenje istine o dolazećoj obnovi, itd., koje će proizvesti dolazeći plod, čak je i sada bilo ispušteno tu i tamo u žudeća, istine gladna srca. Međutim to je sada samo sporedno djelo; jer, poput svoje Židovske predlike, sadašnja je žetva vrijeme za berbu onih koji se nazivaju crkvom (tzv. Kršćanstvo), da pravi sveci koji su sakupljeni iz nje mogu biti uzvišeni i pridruženi svom Gospodinu, ne samo da propovijedaju istinu, nego također da pokrenu veliko djelo obnove svijeta.

U toj žetvi moraju biti razdvojeni pšenica od kukolja; ipak oboje od tih klasa, prije razdvajanja, sačinjavaju nominalnu crkvu. Pšenica su prava djeca Kraljevstva, istinski posvećeni,

nasljednici, dok su kukolj nominalna, ali ne prava, Kristova Crkva ili izgledna nevjesta. Kukolj su klasa koju je spomenuo naš Gospodin, koji ga zovu Gospodinom, ali koji ga ne slušaju. (Luka 6:46) Po vanjskom izgledu, dvije su klase često toliko slične da se zahtijeva pomno ispitivanje da bi ih se razlikovalo. „Njiva je svijet,“ u usporedbi, i pšenica i kukolj zajedno zajedno (kukolj je mnogo brojniji) sačinjavaju ono što se ponekad naziva „Kršćanski svijet, „i „Tzv. Kršćanstvo.“ Povremenim ili redovitim pohađanjem vjerskih službi, nazivajući se Kršćanima, slijeđenjem izvjesnih rituala i obreda, i bivajući manje ili više izravno poistovječeni sa nekim vjerskim sistemom, kukolj izgleda poput, i ponekada i prolazi za, Božju od srca posvećenu djecu. U tzv. „Kršćanskim zemljama,“ svi se izuzev deklariranih Nevjernika i Židova broje kao Kršćani; i njihov broj (uključujući nekolicinu u potpunosti posvećenih—svetaca) je procjenjen na stotinu i osamdeset milijuna Grko i Rimo Katolika, i oko stotinu i dvadeset milijuna Protestanata.

Tijekom Evanđeoskog doba, upute našeg Gospodina su bile ne pokušavati razdvajanje prave od krivotvorene djece Kraljevstva; jer za postići potpuno razdvajanje bi zahtijevalo opće preokretanje svijeta (polja) naglavačke—opći poremećaj pšenice, isto tako kao i kukolja. On je stoga rekao, „Pustite oboje neka raste zajedno do žetve.“ Međutim dodao je, „U doba žetve reći ću žeteocima [anđelima, glasnicima], skupite najprije ljuj i svežite ga u snopove da se spali, a pšenicu skupite u moju žitnicu.“ (Mat. 13:30) Stoga u vrijeme žetve, mi moramo očekivati opće djelo razdvajanja, dotad zabranjeno. Iako su oni koji su bili simbolizirani sa pšenicom uvijek bili ohrabrivani da stoje čvrsto u slobodi za koju ih je Krist oslobodio, i da

izbjegavaju ispreplićuće saveze sa otvorenim prestupnicima i sa vukovima u ovčjem ruhu, ipak oni nisu pokušali povući liniju između klase *potpuno posvećenih* (pšenice, svetih), i kukolja koji *ispovijedaju* Kristovo ime i učenja, i koji do neke mjere dozvoljavaju da ta učenja utječu na njihovo izvanjsko vladanje, ali čije su želje srca daleko od Gospodina i njegove službe. To prosuđivanje srca, motiva, itd., koje je van naše moći, i za koje je Gospodin zapovjedio da ga u potpunosti izbjegavamo, je upravo ono što što su različite sekte sve nastojale ostvariti; pokušavajući odvojiti, staviti pšenicu na ispit, i isključiti kao kukolj ili kao heretike, sa strogim vjerskim kredima ljudske proizvodnje, sve one koji ispovijedaju Kršćanstvo a čija se vjera ne uklapa točno u njihove različite lažne mjere. Ipak kako su neuspješne bile sve te sekte! One su postavile lažne, nebiblijske norme i učenja, koji su zaista razvili mnogo kukolja i ugušili i odvojili pšenicu; na primjer, učenje o vječnom mučenju svih koji nisu članovi Crkve. Premda to sada postaje znatno preinačeno, pod utjecajem svjetla našeg vremena, koje je mnoštvo kukolja ta pogreška proizvela, i kako je ugušila i zasljepila i spriječila pšenicu od ispravnog priznavanja Božjeg karaktera i plana. Mi danas vidimo koju su pogrešku napravile različite sekte u nesljeđenju Gospodinovog savjeta, da puste da pšenica i kukolj, sveci i oni koji to tvrde, *rastu zajedno*, bez pokušavanja razdvajanja. Pošteni ljudi u svakoj sekti će priznati da je u njihovoj sekti mnogo kukolja, onih koji to tvrde a ne svetaca, i da su izvan njihovih sektaških zasuna mnogi sveci. Prema tome, nijedna sekta danas niti može ili tvrdi da je u njoj *sva* pšenica, i da je *slobodna* od kukolja. Mnogo bi manje bila odvažna bilo koja zemaljska organizacija (izuzev Kristadelfijanaca i Mormona) da tvrdi kako sadrži *svu pšenicu*. Dakle, oni su bez ikakvog izgovora za njihove organizacije, teološke ograde, itd. Oni ne razdvajaju pšenicu od

kukolja, niti to razdvajanje srca može išta potpuno i temeljito ostvariti izuzev metode koju je Gospodin odredio a koja će biti stavljena u izvršenje u vremenu žetve. To pokazuje potrebu za znanjem kad je vrijeme blizu i kad je pravo vrijeme da počne razdvajanje djela žetve. I naš Gospodin, ispunivši svoje obećanje, nije nas ostavio u tami, nego daje tu pravovremenu informaciju, svima čija su srca spremna za nju. „Ali vi, braćo, niste u tami da bi vas taj dan zatekao kao lopov.“ (1.Sol. 5:4)

Istina za koju je sada vrijeme je srp u toj žetvi, baš kao što je sličan srp bio korišten u Židovskoj žetvi. Žeteoci, anđeli* ili glasnici, sada su Gospodinovi sljedbenici, baš kao što je slična klasa bila žeteocima u Židovskoj žetvi. I iako je drugima, tokom doba, bilo rečeno da ne pokušaju razdvajati pšenicu od kukolja, ipak onima koji su sada spremni, dostojni i poslušni Gospodinov plan i priprema će biti tako jasno pokazani da će oni prepoznati njegov glas *u vrijeme žetve*, kako govori, „Zamahni srpom“ sadašnje istine, i „skupite mi svece moje; one koji žrtvom savez sa mnom sklopiše.“ „Oni će biti moji, govori GOSPODIN nad vojskama, u onaj dan kada uredim svoje dragulje.“ (Ps. 50:5; Mal. 3:17)

Ne samo da je to vrijeme za sakupljanje svetih sa istinom (u jedinstvo s njihovim Gospodinom i međusobno, i iz zajedništva sa onima koji samo tvrde da su to, kukoljem), nego je to također vrijeme za čišćenje polja s konzumacijom kukolja, pljeve, korova, itd. u pripremi za novo sijanje. U jednom smislu „pšenica“ je sakupljena između kukolja—zbog izobilja kukolja—kao kada Gospodin kaže, „Iziđite iz nje, narode moj.“ Ipak, u drugom smislu, odvajanje je ispravno predstavljeno sa kukoljem koji je bio sakupljen od pšenice.

---

*Riječ „anđeo“ znači glasnik

Zaista, pšenica ima mjesto s pravom; to je polje pšenice, ne polje kukolja (svijet čovječanstva se smatra zemljom iz koje su pšenica i također i kukolj izrasli i razvili se); stoga tu nema mjesta kukolju i potrebno ga je ukloniti. Gospodin je započeo polje pšenice, i pšenica predstavlja djecu Kraljevstva. (Mat. 13:38) I budući da je polje ili svijet dano njima, i već im pripada po obećanju, usporedba pokazuje da stvarno kukolj je taj kojeg se sakuplja i spaljuje, ostavljajući polje, i sve na njemu, pšenici. Kukolj je vraćen zemlji (svijetu) od kud je došao, i prvine pšenice imaju biti sakupljene u žitnicu, tako da zemlja može donijeti drugi urod.

Pšenica nije trebala biti vezana u snop: zrna su prvobitno bila posađena odvojeno i neovisno, da se povežu kao samo jedna vrsta, pod sličnim uvjetima. Međutim usporedba objavljuje da će jedan od učinaka žetve biti vezivanje kukolja u snopove prije „spaljivanja“ ili „vremena nevolje.“ I to je djelo u tijeku posvuda oko nas. Nikada nije bilo vrijeme poput ovoga za Radničke Sindikate, Kapitalističke Fondove i zaštitničke udruge svake vrste.

Civilizirani svijet je „polje“ usporedbe. U njemu su, tijekom Reformacije, vjetrovi doktrinarnih svađa, sa svih strana, bacili pšenicu i kukolj zajedno u velike partije (denominacije), jedna naginjući u jednom pravcu (doktrinarno), a druga u drugom. Ovo je okupilo pšenicu i kukolj skroz zajedno, i uzelo mnogo od individualnosti svih. Doktrinarni vjetrovi su davno prošli, ali *podjele* su se dalje nastavile iz navike, i samo se tu i tamo neka glava pšenice pokušala podići ka ispravnosti od težine mase.

Međutim sa vremenom žetve dolazi oslobađanje pšenice od težine i zapreke kukolja. Srp istine priprema tu klasu za slobodu

za koju ih je Krist prvobitno sve bio oslobodio, premda isti srp ima suprotan utjecaj na kukolj. Duh kukolja je prema sektaškoj veličini i pokazivanju, umjesto prema *individualnoj* poslušnosti i odanosti Bogu. Stoga, sadašnje istine, za koje se jednom bilo otkrilo da im je skonost osuditi sav sektarijanizam, i da stave na ispit svakog pojedinca, oni odbacuju i snažno im se protive. I, premda sklone da se međusobno ujedine, sve se sekte udružuju u suprotstavljanju raspadajućim tendencijama sadašnje istine, do te mjere da privlače uzice polagano, oprezno, no ipak čvrsto na svo *individualno* razmišljanje i proučavanje vjerskih tema, sve dok se njihove organizacije ne raspadnu na komade, i sva se pšenica oslobodi, ostavljajući ništa nego kukolj.

Svaki od klase kukolja čini se da je svjestan da, kad bi ga se pojedinačno ispitalo, da ne bi imao pravo na Kraljevstvo obećano bliskim sljedbenicima Janjeta. Kukolj bi radije da različite sekte budu suđene kao tolike mnoge korporacije, i u usporedbi jedna s drugom, nadajući se da će tako uklizati u Kraljevsku slavu na osnovu zasluga pšenice s kojima su povezani. Međutim oni to ne mogu učiniti: ispit dostojnosti za Kraljevske časti će biti individualan—individualne vjernosti Bogu i njegovoj istini—a ne suđenje sektama, da se vidi koja je od njih prava. I čini se da svaka sekta shvaća, u većem svjetlu današnjice, koje raspršuje maglu zadrnosti i praznovjerja, da druge sekte imaju jednako dobro (i kao malo) pravo kao i same tvrditi da je jedina i prava crkva. Prisiljeni da to priznaju, oni nastoje vezati sve sa dojmom da je za spasenje potrebno biti pridružen jednoj od tih sekti—malo je važno kojoj. Stoga oni kombiniraju ideju o individualnoj odgovornosti sa sektaškim ropstvom.

Kao ilustraciju popularnog užeta nedavno stegnutog čvrsto od sektaštva na njegove poklonike, mi izdvajamo naizgled

bezopasne, i, mnogima, naizgled korisne, Međunarodne Lekcije Nedjeljne Škole. One daju utisak nesektaške suradnje u proučavanju Biblije, među svim Kršćanima. Oni tako *čini* se poduzimaju veliki korak od, i ispred, starih metoda proučavanja sa sektaškim katekizmima. Te uniformirane lekcije imaju izgled kao da napuštaju sektarijanizam i okupljaju sve Kršćane na proučavanje Biblije u svom vlastitom svjetlu—stvar koju svi prepoznaju da je jedini ispravan pravac, ali koji svi sektaši odbijaju raditi u stvarnosti; jer, trebalo bi primjetiti, te Međunarodne Lekcije Nedjeljne Škole samo *izgledaju* da su nesektaške: samo se *čini* da one daju slobodu u proučavanju Biblije. Ustvari, svaka denominacija priprema svoje vlastite komentare biblijskih tekstova sadržanih u lekcijama. I odbor koji bira te lekcije, ciljajući na izvanjski izgled sklada i jedinstva, bira takve Biblijske odlomke od kojih nema puno razlike u mišljenjima. Tekstovi i učenja u kojima se ne slažu, ona o kojima bi trebalo najviše raspravljati, da bi se istine i pogreške svake sekte mogli očitovati, a da bi se moglo doći do pravog jedinstva na temelju „jednog Gospodina, jedne vjere i jednog krštenja“—ti su zanemareni u lekcijama, ali ih svaka sekta čvrsto drži kao i prije.

Učinak tih i drugih sličnih metoda „ujedinjavanja“ je da učini Protestantizam mnogo impozantnijim u izgledu, i reći ljudima u činjenici, ako ne riječima: *Morate* se pridružiti jednoj od tih sekta, ili inače uopće niste djete Božje. Zaista, to nije savez kao jedna crkva, nego kombinacija odvojenih i različitih organizacija, svaka jednako u strahu kao i uvijek da zadrži svoju vlastitu organizaciju kao sektu ili snop, ali svaka spremna da kombinira s drugima da bi učinila da je pred svijetom veća i sjajnijeg izgleda. To je poput gomilanja snopova zajedno u kup snopova. Svaki snop zadržava svoje vlastito ropstvo ili organizaciju, i bivajući tako još više

stegnuta tako što je uglavljena i pričvršćena sa drugim snopovima, u velikom i impozantnom snopu.

Međunarodni sistem lekcija, u povezanosti sa suvremenim metodama „tekućih“ Nedjeljnih škola, uvelike pomažu sektarijanizam, i sprečavaju stvaran rast u spoznaji istine, na još jedan način. Predstavljena je toliko opća lekcija u povezanosti sa „vježbama“ škole, da jedva ima vremena za razmotriti nadzirana, tiskana pitanja, sa pripremljenim odgovorima; i nije ostavljeno vremena za istine gladnog Istraživača Biblije, ili da povremeno ozbiljan učitelj, iznese druga pitanja veće važnosti koja sadrže hranu za razmišljanje i korisnu diskusiju. Nekada su se Biblijski razredi sastajali da proučavaju one dijelove Biblije koje su izabrali, i bili su spriječeni u dobivanju istine jedino sa ropstvom svoje vlastite predrasude i praznovjerja, i iskreni, istine gladni uvijek su bili u stanju napraviti neki napredak. Međutim sada, kada sve veće svjetlo osvjetljava svaku temu i raspršuje maglu predrasuda i praznovjerja, spriječeno je svjetliti na istraživača Biblijskog razreda sa samim Međunarodnim Lekcijama koje tvrde da mu pomažu. Njegovo vrijeme za proučavanje Biblije je vješto usmjereno, tako da on nemože dobiti nove ideje, nego biti stalno zaokupiran u korištenju „mlijeka riječi“ (uvelike razrijeđenog sa ljudskim tradicijama), kako bi mu se oduzeo sav apetit za „čvrstom hranom“ ili mnogo naprednijom istinom. (Hebr. 5:14) U takvim razredima, svo vrijeme i prilika za okusiti i učiti cijeniti „hranu“ je žrtvovano, u poslušnosti riječima, „Moramo se držati naše lekcije; jer će sat vremena uskoro isteći.“ Dobro je prorok, isto tako kao i, apostol objavio da, za cijeniti velike Božje nauke, toliko neophodne za naš rast u milosti i spoznaji i ljubavi Božjoj, moramo ostaviti početna načela i ići k savršenosti—„odučeni od mlijeka i odbijeni od prsa.“ (Hebr. 6:1; Iza. 28:9)

Premda su metode Nedjeljnih škola nedavno bile u znatnoj mjeri poboljšane, i dalje ne ostavljaju puno za poželjeti. Oni sadrže neke od najboljih od Gospodinovog naroda—koji su, željni služiti Gospodaru, manje ili više smušeni sa pokazivanjem brojeva i izgledom „*rada* za Gospodina.“ Mi priznajemo da je ostvareno nešto dobra, ali ima svoje manjkavosti. Iskreni su spriječeni od osobne dužnosti i napretka, u činjenju onoga što je Bog povjerio roditeljima, zanemarivanje čega je šteta i za roditelje isto tako kao i za djecu. Nezreli nalaze kratke sastanke i „vježbe“ mnogo dražima od proučavanja Biblije. Oni su vođeni do toga da osjećaju da su izvršili *dužnost*; i *žrtva* nekoliko trenutaka je naplaćena sa društvenim ogovoranjem i razmjenom koje to pruža. Mali, isto tako, vole „vježbe,“ pjevanje, priče iz knjige, piknike, poslastice i opću zabavu; i oni i njihove majke osjećaju se dobro plaćenima za trud odijevanja, za priliku tako pruženu za pokazivanje njihove lijepe odjeće. I roditeljska odgovornost vjerskog odgoja na domu je uvelike napuštena u korist patvorine i mašinerije Nedjeljne škole. Nedjeljne škole su bile dobro nazvane vrtićem crkve i mali tako odrasli u vrtiću i pobudi svjetovnog duha jesu mladi izdanci tog obilnog usjeva kukolja koji je potpuno prevladao u Babilonu velikom.

Gdje god, tu i tamo, postoje Biblijski razredi odraslih, i gdje je učitelj otvoren i dovoljno neovisan da ostavi propisanu lekciju, i da slijedi mnogo važnije teme, dajući slobodu kako bi istina došla na površinu, bilo to povoljno ili nepovoljno vjerskom kretu sekte, on je označen od svjetovno mudrih pastora ili nadstojnika kao nesiguran učitelj. Takvi su učitelji zaista opasni za sektarijanizam, i brzo izgube prednosti u razredima. Takvi učitelji, i istine koje bi oni dopustili otvorenoj

istrazi, bi uskoro odsjeklo užeta i razbilo sektaške snopove, pa stoga više nisu poželjni. Drugi su stoga poželjniji, koji mogu držati razmišljanje njihovih razreda, odvrćući ih od „čvrste hrane,“ i držati ih kao neodbijene od sise bebe, preslabe da stoje sami, i vezane za sisteme koje su naučili voljeti, i vjeruju da bi umrli bez njih. Mjesto za pravog učitelja, i mjesto za pravog Istraživača Biblije, je izvan svakog ljudskog ropstva, slobodni da istražuju i da se hrane sa svim djelovima dobre Riječi Božje, i nesputani da slijede Janje kamo ih god ono vodi. (Ivan 8:36; Gal. 5:1)

Iako se sloboda pojedinca *mora* izvana priznati kao nikada prije, mi vidimo da nikada nije bilo vrijeme kada su okovi bili toliko čvrsto stegnuti, da svežu svu pšenicu i kukolj u mnoge snopove. Nikada nije bilo vrijeme kao sada kada su pripreme bile toliko ograđene, i toliko ograničavajuće, za sve osobne slobode. Svaki slobodan sat revnog sektaša je popunjen sa nekim od mnogih sastanaka ili projekata, tako da nema vremena za neometano razmišljanje i proučavanje Biblije. Glavni plan tih sastanaka, sadržaja, itd., je rast i snaga sekte; i učinak je spomenuto ropstvo, toliko štetno za pravi razvoj posvećenog djeteta Božjeg, pšenice. Ti su okovi napravljeni još jačima, kako prorok nagovještava. (Iza. 28:22) Nešto pšenice i mnogi kukolj sačinjavaju te snopove, iz kojih svakodnevno postaje sve teže izići.

Iz onog što smo vidjeli o maloj količini istinski posvećene pšenice, i velike mase „krštenih profesionalaca“ (kako je Metodistički biskup snažno opisao klasu kukolja), očito je da će spaljivanje kukolja biti važan događaj. Greška je međutim, koju mnogi prave, pretpostavljati da se spaljivanje kukolja u užarenoj peći, gdje će biti plač i škrgut zubi (Mat. 13:42),

odnosi na doslovnu vatru, ili na nevolju poslije sadašnjeg života. Cijela usporedba pripada sadašnjem dobu. Ne samo da je vatra simbol, isto tako kao i pšenica i kukolj, nego simbolizira *uništenje* kukolja, u velikom vremenu nevolje s kojom ovo doba završava, i iz koje je klasi pšenice obećano da će umaknuti. (Mal. 3:17; Luka 21:36) Velika užarena peć simbolizira dolazeće „veliko vrijeme nevolje,“ na kraju ove žetve, na nevjernu klasu kukolja „tzv. Kršćanstva.“

Niti uništenje kukolja podrazumijeva uništenje, bilo sadašnje ili buduće, svih *pojedinaca* koji sačinjavaju klasu kukolja. Umjesto toga ono označava uništenje lažnih pretvaranja ove klase. Njihova tvrdnja ili izjava je da su oni Kršćani, dok su još uvijek djeca ovog svijeta. Kada budu bili spaljeni ili uništeni kao kukolj, biti će prepoznati po svom pravom karakteru—kao pripadnici svijeta, a ne više lažni Kršćani, kao nominalni članovi Kristove Crkve.

Naš Gospodin objašnjava da je on posijao dobro sjeme Kraljevstva, istinu, iz kojeg je iznikla sva klasa prave pšenice, začeti *duhom istine*. Nakon toga, tijekom noći, mračnih vjekova, Sotona je posijao kukolj. Nema sumnje da je kukolj posijan na sličan način kao i pšenica. Oni su potomstvo pogreški. Vidjeli smo kako su svetište i vojska bili teško oskvrnuti od velikog protivnika i njegovih zasljepljenih slugu, i kako je Papinstvo onečistilo i zloupotrijebilo dragocjene posude (nauke); i to je samo jedan drugačiji način prikazivanja iste stvari. Lažne su nauke začele lažne ciljeve i ambicije na Gospodinovom polju pšenice, i odvele mnoge u Sotoninu službu, da siju pogrešne nauke i prakticiraju što je izrodilo kukolja u izobilju.

Polje izgleda prekrasnim i cvate mnogima, dok broje stotine milijuna. Međutim omjer pšenice je zaista vrlo mali, i bilo bi

daleko bolje za pšenicu, koja je bila ugušena i uvelike spriječena da se razvija od kukolja, da kukolj sa svjetovnim duhom nije bio u Crkvi, nego na svom mjestu u svijetu, ostavljajući posvećeno „malo stado,“ jedine predstavnike Kristovog duha i učenja, na polju. Tada bi razlika između Crkve i svijeta bila vrlo obilježena, i njen rast, premda *naizgled* manje brz, bio bi zdrav. Veliki naizgledni uspjeh očitovan u brojkama i bogatstvom i društvenim položajem, u kojem mnogi toliko uživaju, je zapravo velika šteta, i ni u kom slučaju blagoslov, bilo za Crkvu ili za svijet.

Dok razmatramo ovu temu, nalazimo da mnoge od tog kukolja ne treba kriviti za njihov lažni položaj kao patvorenu pšenicu. Niti mnogi od njih znaju da kukolj nije prava Crkva; jer oni smatraju malo stado posvećene pšenice kao ekstremiste i fanatike. I kada su uspoređeni sa mnoštvom kukolja, Gospodin i apostoli i sva pšenica zaista se čine kao da su ekstremisti i fanatici, da je većina, kukolj, u pravu.

Kukolj je bio toliko temeljito i često uvjeravan da su oni Kršćani—da su svi Kršćani izuzev Židova, nevjernika i pogana—da se jedva i moglo očekivati da znaju drugačije. Lažne su im nauke zasigurne da postoje samo dvije klase, i da svi koji umaknu vječnom mučenju trebaju biti sunasljednicima s Kristom. Svaki pogrebni govor, izuzev u slučaju bijedno degradiranih i otvoreno zlih i nemoralnih, jamči prijateljima mir i radost i nebesku slavu preminulom; i da to dokažu, citirani su biblijski retci, koji, iz konteksta, što bi se trebalo vidjeti se primjenjuju jedino na potpuno posvećene, svece.

Prirodno skloni koriti sebe, svjesno poricati da su sveci, i odricati se bogatih obećanja Svetog Pisma za takve, oni su uvjeravani da imaju pravo na njih, od njihovih ništa bolje

obavještenih kolega iz kukolja, i na propovjedaonicama i klupama. Oni savjesno osjećaju—doista oni su sigurni—da oni nisu učinili ništa zbog čega bi mogli zaslužiti vječno mučenje; i njihova vjera u lažna učenja „tzv. Kršćanstva“ vodi ih k nadi, i tvrdnji, da su oni i svi moralni ljudi članovi Crkve kojoj pripadaju sva bogata obećanja. Oni su tako kukolj snagom lažnih učenja, i ne samo da sami zauzimaju lažan položaj, nego i krivo predstavljaju uistinu visok standard svetačkog dostojanstva. Pod zabludom pogreške, oni imaju osjećaj sigurnosti i zadovoljstva; jer odmjeravajući sebe i svoje živote u usporedbi s onima većine u nominalnoj crkvi, i sa njihovim preminulim prijateljima čije su pogrebne eulogije slušali, oni nalaze sebe da su prosječni—pa čak i dosljednije od mnogih koji glasno izjavljuju. Ipak oni su svjesni da nikada nisu napravili nikakvo pravo posvećenje srca i života, vremena i sredstava, talenata i prilika, Bogu i njegovoj službi.

Ali *kao* što je klasa „pljeve“ Židovske nacije bila uništena na kraju te žetve (Luka 3:17), *tako* će i ova klasa „kukolja“ biti proždrti u ovoj žetvi. Kao što je pljeva prestala od sveg pretvaranja na božansku naklonost kao pobjedničko Božje Kraljevstvo, prije nego je ta žetva završila u velikoj *vatri* vjerskog i političkog sukoba, koja je proždrla taj sistem, tako će biti i sa klasom kukolja „tzv. Kršćanstva.“ Oni će biti proždrti; oni će *prestat* biti kukoljem, prestat će zavoditi i sebe i druge; prestat će primjenjivati na sebe nadasve velika i dragocjena obećanja koja pripadaju samo pobjedničkim svecima; i, kada njihova različita tzv. Kršćanska kraljevstva, i njihove različite vjerske organizacije, puknu s razdorima izazvanima sa povećanim svjetlom istine, budu *uništeni* u *vatri* već zapaljenoj „vatrom Božje ljubomore“ (veliko vrijeme

nevolje s kojom će ovo doba završiti—Sef. 3:8), oni će prestati zvati svoje svjetske sisteme imenom „Kršćanstvo.“

Nakon što govori o spaljivanju kukolja, usporedba nadalje objavljuje, „*Tada* će pravednici [pšenica] svjetliti poput sunca u kraljevstvu svog Oca.“ [Koje bolje svjedočanstvo od ovoga možemo imati, da prava Crkva još nije podignuta na položaj moći, kao Božje Kraljevstvo, i da neće biti tako uzvišena sve dok žetva ne završi?] Tada će to sunce pravednosti (kojega će Krist Isus uvijek biti središnja slava) izaći sa izlječenjem na svojim zracima, da blagoslovi, obnovi, očisti i dezinficira od grijeha i pogreške cijeli svijet čovječanstva; nepopravljivi će biti uništeni u drugoj smrti.

Zapamtimo činjenicu da su, u predodžbenoj Židovskoj žetvi, pravi Izraelci, isto tako kao i imitatori, sačinjavali Židovski ili Tjelesni Dom Izraelov; da su jedino *pravi* Izraelci bili izabrani i sakupljeni u evanđeosku žitnicu, i počašćeni sa istinama koje pripadaju Evanđeoskom dobu; i da svi drugi od te nacije („pljeva“) nisu bili fizički uništeni (premda su naravno mnogi životi bili izgubljeni u njihovoj nevolji), nego da su bili odsječeni od svih Kraljevskih časti u koje su se prije pouzdali i hvalili se njima. Zatim pratite paralelu i pandan toga, u ophođenju sa „kukoljem“ u sadašnje goruće vrijeme.

Ne samo da nam je Gospodin pokazao što očekivati od ove „žetve,“ i našeg udjela u njoj, i u smislu odvajanja sebe i kao „žetelaca,“ u korištenju srpa istine da pomognemo drugima dobiti slobodu u Kristu i odvajanje od lažnih ljudskih sistema i ropstva, nego kako bi nam dao duplu sigurnost da smo u pravu, i da je stiglo razdvajajuće vrijeme žetve, on nam je pružio dokaze same godine kad je žetva počela, njenu dužinu, i kada će završiti. Ti, koje smo već razmotrili, pokazuju da je kraj 1874

obilježio početak, kao što će kraj 1914 označiti kraj, te 40 godina duge žetve; dok su svi detalji redosljeda i rada te žetve bili prikazani u Židovskom dobu, njenoj predsllici. Neka od tih označenih vremenskih obilježja te predodžbene žetve mi ćemo sada ispitati, i zapaziti pouke koje oni naučavaju, koje su primjenjive sada, i koje je naš Gospodin očito osmislio za tu svrhu, tako da mi ne bismo bili niti u sumnji niti nesigurni, nego kako bi smo poznavali njegov plan, i bili u stanju postupati u skladu s njime, sa snagom, kao suradnici s njim u izvršavanju njegove otkrivene volje.

Sva vremenska obilježja povezana sa Židovskom žetvom (premda se ponekada neizravno odnose na vjerne), imala su svoj izravan utjecaj na velike nominalne mase, i označavala su razdoblja njihovih kušnji, odbacivanja, prevrata i uništenja kao sistema ili crkve-nacije. Tako je Gospodin, kao Ženik i žetelac, došao (A.D. 29) ne samo k pravim *Izraelcima*, nego k cijeloj masi. (Ivan 1:11) Napredak djela žetve je otkrio činjenicu da su zrna zrelog žita prikladna za žitnicu (Evandeoski period) bili nekolicina, i da je velika masa bila pšenicom jedino po izgledu—u stvarnosti jedino „pljeva,“ lišena principa pšenice iznutra. Kada je tri i pol godine kasnije (A.D. 33), naš Gospodin preuzeo dužnost Kralja, i dozvolio (što je prije bio odbio—Ivan 6:15) da ga ljudi postave na magarca i pozdravljaju kao Kralja, to je označilo točku u njenoj protuslici, Evandeoskoj žetvi daleko važnijoj od svoje predsllice. Paralela toga, kao što smo vidjeli, ukazuje na 1874 kao na vrijeme druge prisutnosti našeg Gospodina kao Ženika i Žeteoca, i na Travanj 1878 kao na vrijeme kad je on počeo iskazivati svoju dužnost Kralja kraljeva i Gospodara gospodara u samom djelu—ovaj puta kao duhovni Kralj, prisutan sa svom moći, premda nevidljiv ljudima.

Djela našeg Gospodina, dok je tamo nekoliko sati predodžbeno

postupao kao Kralj Izraela, duboko su značajna za nas, budući da neupitno ukazuju, i nagovještavaju, što se može očekivati ovdje. Kada su ga ljudi *gledali* u to vrijeme, kako jaše na magarcu u Jeruzalem kao kralj, i s bičem istjeruje mjenjače novca iz hrama, mi vidimo kao predodžbu—što je učinjeno *ovdje* u većem omjeru, premda su Kralj, i bič od užeta, i objava kraljevskog autoriteta, sada očitovani na veoma drugačiji način, i samo očima vjere. Međutim Židovska predstava služi da skrene pažnju na to ispunjenje, koje mi inače ne bi bili u stanju cijeliti. Prvo djelo predodžbenog Kralja je bilo odbaciti cijelu crkvu-naciju Izrael kao nedostojnu da bude njegovo Kraljevstvo, ili da ju se više smatra kao njegovo posebno nasljedstvo. To je bilo izraženo ovako: "Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, i ne htjedoste. *Evo, napuštena vam kuća.*" (Mat. 23:37-39)

To, kad je primjenjeno na sadašnju žetvu, uči da kao što je A.D. 33 predodžbeni Izrael, nakon što je bio priznat kao Božji narod tokom 1845 godina naklonosti, odgajanja stegom, itd., bio odsječen, odbačen od Kralja, jer je nađen nedostojnim, nakon kušnje i pregledavanja tri i pol godine, tako i u sadašnjoj žetvi, nakon sličnih tri i pol godine pregledavanja, i na kraju sličnog razdoblja 1845 godina naklonosti i odgajanja stegom, nominalno Kršćanstvo bi bilo odbačeno od Kralja kao nedostojno da dalje prima bilo kakve naklonosti od njega, ili da na bilo koji način bude priznato od njega.

Međutim, kao što odbacivanje nominalnog Tjelesnog Izraela ne podrazumijeva odbacivanje, individualno, bilo kojeg „pravog Izraelca,“ u kojem nema prijekare, nego umjesto toga još veću naklonost takvome (koji su bili oslobođeni od „slijepih vođa,“ i poučeni mnogo izravnije i savršenije kroz nove duhovne kanale—apostole), tako i ovdje mi moramo očekivati

isto. Duhovne naklonosti, prethodno podarene na nominalnu masu, pripadaju od sada samo vjernima i poslušnima. Uбудućе se svjetlo, kad za njega dođe vrijeme, i „hrana u pravo vrijeme za kućanstvo vjere,“ mora očekivati, ne kroz prijašnje kanale, ni u kakvoj mjeri, nego kroz vjerne pojedince izvan palih, odbačenih sistema.

Tijekom svoje službe, i sve do vremena kad je, kao Kralj, on odbacio Židovski sistem, naš je Gospodin priznao pismoznance i Farizeje kao legitimne učitelje naroda, iako im je često predbacivao kao licemjerima koji su zaveli narod. To je očigledno iz Gospodinovih riječi (Mat. 23:2)—„Na Mojsijevu sjedalu sjede pismoznanci i farizeji. Sve što vam oni nalože da držite, to držite i činite.“ Stoga, slično tome, neko su vrijeme veliki vjerski vladari nominalnog Kršćanstva u Sinodima, Konferencijama, Vijećima, itd., u jednoj mjeri sjedili na Kristovu sjedalu kao učitelji naroda, kao što je Židovski Sanhedrin jednom zauzimao Mojsijevo sjedalo. Međutim kada, nakon A.D. 33, pismoznanci i Farizeji više nisu bili priznati od Gospodina ni u kom smislu, i kada pravi Izraelci više nisu bili poučavani od njih, nego od samog Boga, kroz druge, poniznije, netitulirane i više dostojne zastupnike, koji su bili podiguti između naroda i posebno poučeni od Boga, tako i mi moramo očekivati naći ovdje, u ovoj paralelnoj žetvi.

Preuzimanje kraljevske dužnosti od našeg Gospodina A.D. 33, i njegov prvi službeni čin u odbacivanju nacionalne crkve tjelesnog Izraela, uzeto u povezanosti sa svim markantnim paralelama dvaju doba, vrlo jasno pokazuje da je u paralelnom vremenskom trenutku u sadašnjoj žetvi, naime, 1878, mistični Babilon, drugačije nazvan tzv. Kršćanstvo, protuslika Judaizma, bio odsječen; i tu je izišla poruka, „Pade, pade Babilon veliki, i postade prebivalištem zlodusima, i tamnicom svakom nečistom duhu, i kavezom svakoj nečistoj i mrskoj ptici.“ (Otkr. 18:2)

Pad, pošasti, uništenje, itd., proročeno da će doći na mistični Babilon, bilo je nagovješteno sa velikom nevoljom i nacionalnim uništenjem koje je došlo na tjelesni Izrael, i koje je završilo sa potpunim svrgnućem te nacije A.D. 70. I razdoblje padanja također odgovara; jer od vremena kad je naš Gospodin rekao, „Evo, ostavljena vam je kuća opustošena,“ A.D. 33, do A.D. 70 bilo je 36 i ½ godina; i tako je od A.D. 1878 do kraja A.D. 1914 36 i ½ godina. I sa krajem A.D. 1914, ono što Bog naziva Babilonom, a što ljudi zovu Kršćanskim svijetom, će proći, kao što je već pokazano iz proročanstva.

Judaizam je bio božanski određena predlika Milenijskog Kristovog Kraljevstva koje će upravljati i regulirati svim stvarima; stoga je Judaizam s pravom bio savez crkve i države—vjerska i civilna vladavina. Međutim, kao što je već pokazano, Evanđeoska Crkva ni u kom smislu nije imala biti povezanom, ili imati išta sa, vladavinom svijeta, sve dok njen Gospodin, Kralj kraljeva, ne dođe, preuzme upravu, i uzvisi je kao svoju nevjestu da sudjeluje u toj vladavini pravednosti. Zanemarujući Gospodinove riječi, i slijedeći ljudsku mudrost, teorije i planove, veliki sistem nazvan Kršćanskim svijetom, obuhvaćajući sve vladavine i vjerska kreda koja *izjavljuju* da su Kristova (međutim bijedna krivotvorina pravog Kristovog Kraljevstva), bio je organiziran prije vremena, bez Gospodina, i od potpuno nepodobnih elemenata. Pad Babilona kao neprikladnog crkveno-državnog sistema, i sakupljanje iz njega dostojne pšenice, prema tome, može biti i dobro je ilustrirano s padom Judaizma.

Ime Babilon izvorno je značilo *Božji prolaz*; ali nakon toga, u podsmjehu, počeo je značiti *mješavina* ili *zbrka*.

U knjizi Otkrivenje to je ime posebno primjenjeno na nominalnu crkvu, koja umjesto da je bila prolaz u slavu, je

postala prolazom u pogrešku i zbrku, bijednu mješavinu sastavljenu uglavnom od kukolja, licemjera—zburnjene mase svjetovnog izjavljivanja u kojoj su pohranjeni Gospodinovi dragulji, i njihova prava ljepota i sjaj skriveni. U simboličkom proročanstvu, naziv Babilon je neko vrijeme bio primjenjivan jedino na Rimsku Crkvu, nazvanu „Babilon Veliki, Majka Bludnica.“ Ime se i moglo stoljećima primjenjivati samo na nju, toliko dugo dok je bila jedini pomješani sistem i ne bi tolerirala druge; međutim iz nje su izniknuli kroz različite pokušane iako nesavršene reforme drugi crkveni sistemi, ne tako veliki kao „majka,“ niti toliko zli, niti toliko radikalno u pogrešci. Budući su pogreške, kukolj i svjetovnost u tima uglavnom dominirali, ime Babilon je bilo korišteno kao općenito ili obiteljsko ime za sve nominalne crkvene sisteme, i sada uključuje ne samo Rimsku Crkvu, nego sve Protestantske sekte također; jer budući je Papinstvo označeno majčinskim sistemom, mi moramo smatrati različite Protestantske sisteme koji su potekli od nje kao kćeri—činjenica koja je općenito priznata od Protestanata s ponosom.

Prije vremena žetve, mnogi od Božjeg naroda u Babilonu Velikom otkrili su njen pravi dominantan karakter da je grozno antikršćanski (osobito Valdenzi, Hugenoti i reformatori šesnaestog stoljeća); i, skrećući pažnju na činjenicu, oni su se odvojili od tog majčinskog sistema i odveli druge za sobom, od kojih su mnogi bili kukolj, kao što je prorok i predskazao, govoreći, „jer će mnogi prionuti uz njih s laskanjem.“ (Dan. 11:34) Ovdje se dogodilo razdvajanje političko-doktrinarnih olujnih vjetrova prije vremena žetve. Među tim kukoljem, koji je još uvijek dominirao, formirali su se drugi, premda manje nevaljani Babilonski sistemi.

Tako je pšenica, premda se s vremena na vrijeme nastojeći

osloboditi od mora kukolja (i posebno od groznih pogrešaka koje su potaknule i proizvele kukolj), i iako blagoslovljeni s tim naporima, još uvijek su bili pod njihovim utjecajem, još uvijek pomješani sa velikom dominacijom elementa kukolja. Međutim zbog pšenice Božja se naklonost proširila čak na te pomješane grozdove ili Babilonske sisteme; i sve do Božjeg vremena za izazivanje i potpuno i završno odvajanje—u vremenu žetve, 1878—ti sistemi nisu bili potpuno i zauvijek odsječeni od sve naklonosti, i osuđeni na brzo uništenje, i svi od Božjeg naroda izričito i zapovjednički pozvani iz njih. Na samom početku doba, Božji je narod bio upozoren protiv prijevera Antikrista, i poučen da se drži odvojenim od njega; ali ipak, zbog njihovog iskušavanja i ispitivanja, bilo je dopušteno da u nekoj mjeri budu zavedeni od njega i više ili manje pomješani s njim. Svako buđenje i shvaćanje nekršćanskih načela, učenja i postupaka, što je vodilo do reformskih mjera, ispitalo je i dokazalo klasu pšenice, i pomoglo da ih se još više pročisti od Antikristovih zagađenja. Međutim to zadnje ispitivanje i jasan poziv, zajedno s potpunim odbacivanjem tih sistema, koji više ne primaju božansku naklonost (koju su prethodno primali, zbog pšenice u njima), jeste da se postigne konačno razdvajanje klase pšenice od svih antikršćanskih sistema i načela. Koje god istine da su ti sistemi prethodno držali sada brzo otplavljaju od njih, bivajući zamjenjeni sa ljudskim teorijama, razorne za svaki element božanske istine; i bitna pobožnost i pijetet se brzo zamjenjuju sa ljubavlju prema užicima i duhom svijeta.

Uz objavu da je Babilon pao također dolazi zapovjed svemu Božjem narodu koji je još u njemu, da iziđe van—„I začuh drugi glas s neba gdje govori: Iziđite iz nje, *narode moj*, da ne budete dionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti.“ (Otkr. 18:4) Izraz, „Pade Babilon, Iziđite iz nje, moj narode,“

jasno obilježava dvije misli koje bi trebalo izrazito upamtiti. To pokazuje da je Babilon jedno vrijeme imao mjeru Božje naklonosti prije pada; bez obzira na njen mješoviti karakter; da, koliki god bio omjer pogreške koju je držala, i koliko god malo očitovala Kristovog duha, ona nije bila u potpunosti izgubila Božju naklonost sve do odvajanja u vremenu žetve. On ukazuje da u neko vrijeme treba doći iznenadno i konačno odbacivanje na Babilon, kada će sva naklonost zauvijek prestati, i kada će otpočeti sudovi—upravo takvo odbacivanje za kakvo smo pokazali da je bilo došlo vrijeme 1878. On također pokazuje, da bi u vrijeme odbacivanja Babilona mnogi od Božjeg naroda trebali biti u i povezani sa Babilonom; jer nakon odbacivanja Babilona, ili kad je izgubila naklonost, da su oni bili pozvani da—„Izidite iz nje, moj narode.“

Suprotnost između mnogih postupnih reformskih pokreta prošlih četiri stotine godina i ovog konačnog potpunog odvajanja trebalo bi jasno razabrati: njima su bili dopušteni pokušaji *obnove* Babilona, međutim ovi shvaćaju da njoj nema nade u obnovu—„Babilon je bio zlatna časa u ruci Gospodnjoj. Svu je zemlju opojio, vina su njegova pili narodi; tako su poludjeli narodi [opijeni s njenim pogreškama]. Najedanput pade Babilon i razbi se, jaučite za njim! Donesite balzama za njegovu bol; možda se dade iscijeliti! "*Htjedosmo iscijeliti Babilon*, ali se ne može iscijeliti. Ostavite ga, i idimo svaki u postojbinu svoju [k pravoj Crkvi, ili k svijetu, već što je slučaj, u skladu s onim š čim se svaki pokazao da je pšenica ili kukolj], jer do neba dopire sud njegov, doseže do oblaka.“ (Jer. 51:7-9; Usporedi Otkr. 17:4; 14:8; 18:2,3,5,19)

Neizlječeni Babilon sada je osuđen na uništenje: cijeli sistem—sistem sistema—je odbačen, i svi od Božjeg naroda

koji ne odobravaju njena lažna učenja i postupke su sada pozvani da se odvoje od nje. Prorok daje razlog za tu osudu odbacivanja, i neuspjeh nekih da ju shvate, govoreći:

„I roda u zraku zna svoje vrijeme, golub i lastavica i ždral drže se vremena povratka svojega. A narod moj ne zna pravnoga reda Gospodnjega [oni ne prepoznaju da mora doći vrijeme žetve za puno i potpuno odvajanje pšenice, od pljeve i kukolja. Oni u tome pokazuju daleko manje rasuđivanja od ptica selica].“ Kako možete reći: "Mudri smo, imamo zakon Gospodnji [kada ne možete prepoznati vrijeme žetve i promjenu vremenskih razdioba za koju je tada vrijeme] Jest, dobro, ali je to lažju učinila lažljiva pisaljka književnika [zato što je riječ Gospodnja preko njegovih apostola i proroka poništena, i više joj se nije poklanjala pažnja, i vjerska kreda napravljena u prošlim „mračnim vjekovima“ neosvjetljene su svjetiljke onih koji hode u tami]. Sramiti se moraju mudraci? [učeni], smeteni su[neuspjehom njihovih omiljenih ljudskih nacra] i pogođeni. Odbacili su riječ Gospodnju. Što im još preostade od mudrosti [sada]? [Usporedi Izaija 29:10] "Zato dajem žene njihove [crkve] strancima, njive [rada] njihove drugim posjednicima, jer od najmanjega do najvećega sve misli na vlastitu korist. Proroci [govornici] i svećenici, svi varaju [Usporedi Iza. 56:10-12; 28:14-20]. Lom naroda mojega [nominalni Sion—Babilon] hoće da liječe govoreći mu olako Mir, mir, a mira nema [kad je njen cijeli sistem bolestan, i potrebuje temeljito očišćenje kroz lijek Božje Riječi—istine]. Morali bi se stidjeti, što su činili gad, ali se ne stide, ne znaju se više zarumeniti. Zato će [učitelji] popadati, kad pada sve, i srušiti se, kad ih kaznim [u vrijeme njihovog pohoda—„u žetvi“], veli Gospod. "Hoću li kod njih držati berbu", veli

Gospod, "nema grozda na lozi, ni smokve na drvetu, i lišće je uvenulo. I ono što im bijah dao[sve božanske naklonosti i prednosti], od njih će otići.“ (Jer. 8:7-13)

Sljedeći redak pokazuje da će mnogi od odbačenih prepoznati da dolaze nevolje, ipak i dalje će biti slijepi s obzirom na njihov pravi uzrok. Oni će reći, Ajdmo se ujediniti i utvrdimo se u jakim gradovima [vladavine], i *šutimo ondje*. Oni će nekako shvatiti da niti razum niti Sveto Pismo ne podržavaju njihova lažna učenja, i da je najmudrija metoda ostati šutjeti, u sjeni starih praznovjerja i pod zaštitom takozvanih Kršćanskih vladavina. Oni su ovdje predstavljeni kako kažu i to uistinu: „jer nas je GOSPODIN, Bog naš, ušutkao, i dao nam je piti vodu gorčine.“ Jedino osvježenje koje još možda imaju je čaša koju su pomješali (otrov gorke pogreške, „učenja demona,“ pomješani sa čistom vodom života, istinom Božje Riječi). Neće li takvi kakvi jesu i koji vole Babilon, i koji prema tome nisu spremni poslušati zapovjed, „Izađite iz nje,“ biti prisiljeni piti iz čaše njihove vlastite mješavine? Neće li takvi biti prisiljeni priznati lažnost njihovih učenja? Sigurno da hoće; i potpuno će povratiti od nje. Sljedeći redak govori o razočarenju zbog njihovih očekivanja, a koja su bila da će njihova gorka (otrovana voda) učenja obratiti svijet i dovesti Milenij. Oni kažu, „Očekivali smo mir, ali nikakvo dobro ne dođe, i doba zdravlja, a gle nevolje!“ Bolest nominalnog Siona brzo će postajati sve gorom od vremena njegovog pohođenja i odbacivanja, kada „pravi Izraelci,“ slušajući božanski poziv, počinju izlaziti iz nominalnih sistema.

Neki se pitaju zašto Gospodin ne pokrene reformu još veću od bilo koje u prošlosti, koja se pokazala toliko ispraznom i prolaznom. Oni pitaju, Zašto on ne izlije blagoslov na sve

velike sekte i sjedini ih sve u jednu, ili na jednu i pročisti je od nečistoće, i privuče sve druge u nju? Ali, mi pitamo, zašto isto ne ujediniti sva zemaljska kraljevstva u jedno, i pročistiti ga?

Trebalo bi biti dovoljno za svu Božju djecu znati da takvo što nije ono što on otkriva kao svoj plan. I daljnje razmišljanje, sa stanovišta Božje Riječi, pokazuje nam nerazumnost takvog prijedloga. Razmotri broj nominalne crkve (na stotine milijuna) i pitaj se, koliko bi od njih tvrdilo da su u *potpunosti posvećeni*, umom i tijelom, Gospodinu i službi *njegovog plana*? Vaše bi vas vlastito opažanje moralo voditi ka zaključku da bi odvojiti „pšenicu“ od „kukolja,“ uklanjanjem „kukolja,“ u gotovo svakom slučaju ostavilo malu šačicu čak i u najvećim crkvenim građevinama ili katedralama.

Razlog za ne pokušavanje pročišćavanja nominalnih sistema je taj da nikakva količina čišćenja ne bi učinila neposvećene mase „tzv. Kršćanstva,“ i njihovih organizacija, civilnih i crkvenih, prikladne za Gospodinovo djelo, koje sada započinje na zemlji. Tijekom proteklih osamnaest stoljeća on je odabirao uistinu posvećene, dostojne, i sada sve što preostaje za napraviti je izabrati između živih te iz iste klase—i njih je samo nekolicina—kao samo nekolicinu koja nedostaje da upotpuni predodređeni broj članova Kristovog tijela.

Razlog za odbacivanje svih ljudskih organizacija, i ne reformiranje onih kojima se ima malo za prigovoriti i pozivanje svih drugih u te, sada, pokazan je načinom na koji se naš Gospodin ophodio sa različitim Židovskim sektama u žetvi ili završetku njihovog perioda; jer tada su, kao i sada, svi bili odbačeni, i „pravi Izraelci,“ bili su pozvani izići, u slobodu, i da budu poučeni volji i planu Božjem preko različitih odabranih posuda po Božjem vlastitom izboru.

Ilustrirajući tu temu Židovima, Gospodin je u dvije usporedbe objasnio mudrost svog pravca postupanja: kao prvo, da bi zakrpa od nove tkanine na vrlo starom odjelu otkrila slabu točku odjeće izraženijom, i zbog nejednakosti snage rascjep bi postao još veći; drugo, da bi novo vino stavljeno u stare vinske mjebove, iz kojih je otišlo svo rastezanje i elastičnost, svakako moglo štetiti, umjesto koristiti, jer rezultat bi bio ne samo da bi brzo pukli i uništili stare kožne mjebove, nego da bi se i također izgubilo i vrijedno novo vino.

Nova učenja našeg Gospodina bila su novo vino, dok su Židovske sekte bile stari vinski mjevovi. Pretpostavimo da se naš Gospodin pridružio jednoj od tih sekti i počeo njihovu reformu: koji bi bio rezultat? Nema sumnje da bi te nove istine, ukoliko bi ih se primilo, razbile tu sektu potpuno. Snaga njihove organizacije, izgrađena uglavnom na sektaškom ponosu, i cementirana pogreškama, praznovjerjima i ljudskim tradicijama, bila bi odmah uništena, i nova bi učenja ostala nasukana—zapletena također, sa svim starim pogreškama i tradicijama te sekte, i držana od strane svijeta općenito odgovornima za njen izvještaj o prošlosti.

Iz istih razloga, Gospodin sada, u sadašnjoj žetvi, uvodeći punije svijetlo istine, u svanuću Milenijskog doba, ne stavlja ga kao zakrpu na bilo koji od starih sistema, niti kao novo vino u stare mjebove. Kao prvo, zbog toga što nijedan od njih nije u prikladnom stanju da bude zakrpan, ili da primi nova učenja. Kao drugo, zato što bi te nove istine, ako bi bile primljene, uskoro počele raditi, i razvile bi snagu s kojom bi se bilo koja sekta rasprsnula, bez obzira koliko dobro bila organizirana i vezana. Ako bi se to pokušalo, jedan za drugim, rezultat bi bio isti, i, na kraju, ne bi postojalo ništa što bi sadržavalo i čuvalo to novo vino (učenja).

Ispravan i najbolji pravac postupanja bio je onaj kojeg je slijedio naš Gospodin kod svog prvog dolaska. On je napravio potpuno novu odjeću od nove tkanine, i stavio novo vino u nove mjehove; naime, on je pozvao van prave Izraelce (nesektaške), i povjerio im tada pravovremene istine. I tako je sada: on poziva iz duhovnog nominalnog Izraela duhovno gladne; i na njima je da prihvate istinu na Gospodinov vlastiti način, i da sa njim srdačno surađuju u njegovom planu, bez obzira koje, ili koliko mnogo, je starih mjehova mimoideno ili odbačeno kao neprikladni da ju sadrže. Raduj se, umjesto toga, da te se smatralo dostojnim imati to novo vino sadašnje istine koja ti je posvjedočena, i koju si, čim si si je dokazao, prihvatio i radosno postupao po njoj.

Oni koji su kod prvog dolaska čekali da saznaju mišljenje i da slijede vodstvo istaknutih sektaša, i koji su pitali, „Da li je itko od pismoznanaca i Farizeja povjerovao u njega?“ nisu primili istinu, zato što su bili sljebenici ljudi umjesto Boga; jer istaknuti sektaši tada nisu prihvatili Kristovo učenje, i ista je klasa bila, i još uvijek je, najsljepljim vođama slijepih. Umjesto da su prihvatili istinu i bili blagoslovljeni, oni su „palí“ u vrijeme kušnje. Stara haljina i stari mjehovi su toliko izvan kondicije da su potpuno neprikladni za daljnju uporabu.

Budući je Gospodin taj koji poziva svoj narod iz Babilona, mi ne sumnjamo da će, što god on koristio za davanje poziva, svi oni koji su zaista njegov narod čuti; i ne samo da će s tim pozivom biti stavljena na ispit njihova poslušnost, nego također i njihova ljubav prema Babilonu i afinitet prema njenim pogreškama. Ako oni odobravaju njena učenja, metode, itd., tako da bi ju nerado ostavili, oni se pokazuju nedostojnima sadašnje istine, i zaslužuju njene dolazeće nevolje. Međutim riječi poziva pokazuju da Božji pravi narod u Babilonu ne

treba smatrati upletenim u njene grijehе svjetovnosti i ignoriranja božanske istine, *sve do vremena* kada će shvatiti da je Babilon pao—odbačen. Tada, ako nastave biti *u njoj*, smatrat će ih se da su *od nje*, u smislu odobravanja njenih pogrešnih djela i učenja, prošlih i sadašnjih, i računat će ih se *sudionicima* njenih grijehа, i da time zasluđu udio u njejoj kazni, nevolja koje dolaze na nju. (Vidi Otkr. 18:4)

Kako je snažan izraz, „i postade prebivalištem zlodusima, i tamnicom svakom nečistom duhu, i kavezom svakoj nečistoj i mrskoj ptici.“ Kako je samo istina, da najodvratniji od društva traže i nose odjeću Kršćanske vjeroispovijesti i ceremonijalizma, u nekima od različitih odaja (sekti) Babilona. Svako nečisto načelo i nauka, nekako i negdje, nalazi zastupljenost u njoj. I ona je „kavez“ koji sigurno drži ne samo Gospodinove krotke i nježne golubove, nego također i mnoge nečiste i mrske ptice. Od svih prekršitelja, i zavodnika muškaraca i žena, koliki mnogi izjavljuju da su članovi Kristove Crkve! I koliki mnogi koriste njihovo ispovjedanje kao plašt pod kojim unapređuju zle planove! Dobro je poznato da je većina čak nabrutalnijih kriminalaca bila pogubljena u Rimokatoličkoj zajednici.

Babilon sadrži i najbolje i najgore, i kremu i talog, populacije civiliziranog svijeta. Krema je mala klasa istinski posvećenih, nažalost pomješana sa velikom masom licemjera i prljavih, taloga kriminalaca; ali pod povoljnim okolnostima klasa kreme bit će odvojena u sadašnjoj žetvi, kao priprema da budu proslavljeni.

Kao primjer omjera nečistih i mrskih ptica, u i izvan Babilona, zapazi sljedeći službeni izvještaj o uvjetima društva u odaji polja pšenice gdje su se „Ortodoksni“ stoljećima hvalili sa lijepom kvalitetom i čistoćom njihove pšenice i nekolicine

njihovog kukolja, i gdje je „Tzv. Crkva,“ bila povezana sa vladavinom u donošenju zakona i vladanju ljudima:

**Status Društva u Enleskoj i Walesu
Izvještaj parlamenta iz 1873**

Stanovništvo po vjeroispovjedima

Rimokatolici	1,500,000
Engleska Crkva	6,933,935
Disidenti [protestanti osim Episkopalaca]	7,234,158
Ateisti	7,000,000
Židovi	57,000

Ukupan broj kriminalaca u zatvorima

Rimokatolici	37,000
Engleska Crkva	96,600
Disidenti	10,800
Ateisti	350
Židovi	0
	145,050

Kriminalci na svakih 100,000 od stanovništva

Rimokatolici	2,500
Engleska Crkva	1,400
Disidenti	150
Ateisti	5
Židovi	0

Omjer Kriminalaca

Rimokatolici	1 na 40
Engleska Crkva	1 na 72
Disidenti	1 na 666
Ateisti	1 na 20,000

Razlog za to pomiješano stanje je naveden: „Jer su se svi narodi opili vinom [duh, utjecaj] gnjeva njezina bluda“—srodstvo sa svijetom. (Otkr. 18:3) Lažna učenja što se tiče karaktera i zadatka Crkve, i tvrdnja da je došlo vrijeme za njeno uzvišenje i vladavinu (i posebno nakon velikog procvata uspjeha koju je njena svjetovna ambicija dobila u vrijeme Konstantina, kad je tvrdila da je Kraljevstvo Božje *podignuto* da vlada u moći i velikoj slavi), odvela je mnoge u Babilon, koji se nikada ne bi ujedinili s njom da je ona nastavila na uskom putu žrtve. Ponos i ambicija vodili su ranu Crkvu da se uhvati svjetovne moći. Da bi dobila moć, bili su potrebni brojevi i svjetovni utjecaj. I da bi se dobilo broj, koji, pod sadašnjim uvjetima, istina nikad ne bi privukla, bila su otvorena lažna učenja, i na kraju je postignut uspon iznad svih drugih; i čak istine koje su dotad bile zadržane bile su unakažene i iskrivljene. Brojevi su došli, čak u stotinama milijuna, i prava Crkva, pšenica, i dalje „malo stado,“ bila je skrivena među milijunima kukolja. Ovdje, kao ovce usred proždirućih vukova, pravo Kraljevstvo Božje u embrio stanju pretrpjelo je nasilje, i nasilja ga je uzelo silom; i, poput njihovog Gospodina, čije su tragove slijedili, oni su bili prezreni, ljudi boli i upoznati s tugom.

Međutim, sada, kada Milenijsko jutro sviče, i kada su razotkrivene doktrinarne pogreške prošle mračne noći, i rasvjetljeni pravi dragulji istine, učinak mora biti, kako je osmišljeno, da se potpuno odvoji pšenica od kukolja. I, kao što su lažna učenja proizvela neispravan razvoj, tako će i razotkrivanje istine u svijetlu žetve proizvesti razdvajanje. Međutim, svi od kukolja i neki od pšenice su strašljivi. Njima se čini da bi raspad Babilona bio svrgavanje Božjeg djela, i

neuspjeh njegove stvari. Ali nije tako: kukolj nikad nije bio pšenicom, i Bog nikada nije namjeravao da ih prizna kao takve. On je jedino dopustio, „neka“ oboje rastu zajedno do žetve. Božji je narod bio pozvan da iziđe iz Babilonskog „kaveza“ nečistih ptica, da mogu uživati slobodu i imati udjela u djelu i svjetlu žetve, i pokazati da nisu u skladu sa njenim pogreškama i učenjem i praksom, i tako umaknuti njima i njihovoj nagradi—pošastima koje dolaze na sve koji su ostali u njoj.

Te pošasti ili nevolje, nagovještene sa nevoljama na odbačenom Židovskom domu, prikazane su sa tako jezivim simbolima u knjizi Otkrivenje da mnogi istraživači imaju vrlo preuveličane i divlje ideje o toj temi, i stoga su nepripremljeni za stvarnosti koje sada predstoje. Oni često simbole tumače doslovno, pa su stoga nepripremljeni vidjeti ih ispunjene kao što će biti—vjerskim, društvenim i političkim neprilikama, kontroverzama, prevratima, reakcijama, revolucijama, itd.

No zapazite sada jednu drugu stvar ovdje. Između vremena kada je Babilon odbačen, izgubio naklonost (1878), i vremena kada nevolje ili pošasti dolaze na nju, kratki je interval, tijekom kojeg će vjerni od Gospodinovog naroda svi biti obavješteni o tome, i sakupljeni iz Babilona. To je jasno pokazano u istom retku; jer sa porukom, „pade Babilon,“ je spojen poziv, „Izidite iz nje, *narode moj*, da...ne primite od njezinih [dolazećih] pošasti.“ Na taj je isti vremenski interval, i na isto djelo koje u njemu treba biti izvršeno, bilo ukazano u simbolima, u Otkr. 7:3. Glasniku gnjeva bila je dana zapovijed, „Nemojte uđiti ni zemlji, ni moru, ni drveću, *dok ne* opečatimo sluge Boga našega na njihovim čelima.“ Pečaćenje na čelima pokazuje da će mentalno shvaćanje istine biti ono što će razdvojiti i razlikovati Božje sluge od slugu i poklonika Babilona. I to se slaže sa

Danijelovim svjedočanstvom: „nitko od zlih [nevjerni svom savezu] neće razumjeti; no mudri [od tvog naroda] će razumjeti.“ (Dan. 12:10) Stoga klase imaju biti obilježene i razdvojene prije nego pošasti dođu na odbačeni Babilon.

I da ta *spoznaja* ima biti sredstvo i za pečaćenje i za razdvajanje imlicirano je u retku kojeg smo prethodno razmotrili; jer je najprije dan proglas da, „Pade Babilon,“ i da izvjesne nevolje ili kazne dolaze na nju, prije nego je od Gospodinovog naroda bilo očekivano da poslušna zapovijed, „Izidite iz nje,“ *temeljeno na toj spoznaji*. Zaista, mi znamo, da svi moraju biti dobro „opečaćeni na svojim čelima“—dobro obavješteni—što se tiče Božjeg plana, prije nego mogu s pravom cijiniti ili slušati tu zapovijed.

I nije li očito da je samo to djelo pečaćenja slugu Božjih sada u tijeku? Nismo li bili opečaćeni na svojim čelima? i to, isto tako, u vrlo pravo vrijeme? Nismo li bili vođeni, korak po korak, kao samom Gospodinovom rukom—s Njegovom Riječi—do cijinjenja istine i stvari općenito sa tog stajališta—povlačeći naša prijašnja gledišta izvučena iz drugih izvora, o mnogim temama? Nije li istina da različite podjele ili sljedbe Babilona nisu bili kanali kroz koje je to pečaćenje došlo do nas, nego da su umjesto toga oni bili prepreke koje su spriječile njegovo brže ostvarenje? I zar ne vidimo ispravnost toga, isto tako kao i Gospodinove objave, da se razdvajanje pšenice i kukolja mora dogoditi u žetvi? I zar ne vidimo da je to njegov plan, da otkrije činjenice njegovim vjernima, i onda očekivati da oni pokažu njihovo srdačno slaganje sa tim planom sa brzom poslušnosti? Što ako nas poslušati i izaći obavezuje da ostavimo iza sebe hvalu od ljudi, ili udobne plaće, ili župni dvor, ili financijsku pomoć u poslu, ili domaći mir, ili što sve ne?—ipak nemojmo se bojati. Onaj koji nam kaže „Izađi!“ je isti onaj koji je rekao „Dođi!“ Petru kad je on hodao po moru.

Petar, poslušavši, bio bi potonuo, da mu Gospodin nije ispružio ruku i podržao ga; i ista mišica podržava dobro one koji sada, na njegovu zapovjed, izlaze iz Babilona. Nemoj gledati na burno more poteškoća između, nego, gledajući izravno na Gospodina, budi hrabar.

Zapovijed je Dođi, ne Idi; jer izlazeći iz ropstva ljudskim tradicijama, i vjerskim kredima, i sistemima, i pogreškama, mi *dolazimo izravno našem Gospodinu*, da budemo poučeni i hranjeni od njega, da budemo ojačani i usavršeni da činimo sve ono što mu je ugodno, i da *stojimo*, a ne da *padnemo* sa Babilonom.

Božja Riječ otkriva činjenicu da će se nominalna crkva, nakon što izgubi njegovu naklonost i to da bude njegov glasnogovornik (Otkr. 3:16), ustaliti u stanje nevjerovanja, u kojem će Biblija na koncu biti u stvarnosti u potpunosti ignorirana, premda zadržana po imenu, i u kojoj će filozofske špekulacije raznih nijansi biti stvarna vjerska kreda. Vjerni zapečaćeni će umaknuti od tog pada; jer oni će se „naći *dostojnima* umaknuti svemu što se ima dogoditi i stati“—ne pasti, u vrijeme Gospodinove prisutnosti. (Luka 21:36) U stvari, mnogi se već tako ustaljuju—zadržavaju formu obožavanja, i vjeru u Stvoritelja i u budući život, ali gledajući na to uglavnom kroz njihove vlastite ili filozofije i teorije drugih ljudi, i ignorirajući Bibliju kao nepogrešivog učitelja božanskih namjera. Oni, premda zadržavaju Bibliju, nevjeruju u njene pripovijesti, posebno u onu o Edenu i padu. Zadržavajući Isusovo ime, i nazivajući ga Kristom i Spasiteljem, oni ga smatraju kao samo izvrnog no ne i nepogrešivog primjera, i u potpunosti odbacuju njegovu otkupnu žrtvu—njegov križ. Tvrdeći da je Božje očinstvo prošireno na grešnike oni odbacuju i prokletstvo i Posrednika.

Nije bilo u cjelini uočeno da je kod prvog dolaska tri i pol

godišnja služba našeg Gospodina, sve do odbacivanja Židovske nacije (njihova crkva i nacija bili su jedno), bilo suđenje ili ispitivanje tog poretka ili sistema *kao cjeline*, umjesto ono njihovih *pojedinačnih* članova. Njihova klasa klera—Svećenici, Pismoznanci, Farizeji—predstavljali su taj sistem u cjelini. Oni su sami naime tvrdili da predstavljaju Judaizam (Ivan 7:48,49), i ljudi su ih poštivali kao takve; otud snaga u pitanju, Da li je itko od vladara i Farizeja povjerovao u njega? I naš ih je Gospodin priznao kao takve: on je rijetko prekorio *narod* za propust što ga nisu primili, ali je opetovano držao odgovornima „slijepe vođe,“ koji ne bi sami ušli u Kraljevstvo, niti dopuštaju ljudima, koji bi inače primili Isusa kao Mesiju i Kralja, da učine to isto.

Stalni napor našeg Gospodina bio je izbjegavati publicitet—kako bi spijećio da njegova čuda i učenja ne potaknu *narod*, da ga silom ne postave za kralja (Ivan 6:15); no ipak je stalno ta svjedočanstva ili dokaze svog autoriteta i Mesijanstva stavljao pred Židovsko svećenstvo, sve do vremena kada je njihovo suđenje kao naciji završilo, kad je njihov dom ili sistem bio odbačen, „ostavljen opustošen.“ Tada, su pod njegovim vodstvom i pod apostolskim učenjem, svi naponi bili usmjereni prema ljudima individualno; i odbačena crkvena organizacija i njeni službenici, kao takvi, su bili u potpunosti ignorirani.

Kao dokaz da su tijekom njegove službe, i sve dok njihov sistem nije bio odbačen, učitelji i svećenici predstavljali isto, zapazi Gospodinov pravac postupanja sa očišćenim gubavcem, kako je zapisano u Mat. 8:4. Isus mu je rekao, „Pazi, *nemoj nikome govoriti*; nego idi, pokaži se *svećeniku* i prinesi dar koji je zapovjedio Mojsije, NJIMA *za svjedočanstvo*.“ Dokaz ili svjedočanstvo bili su skriveni od naroda na neko vrijeme, ali su trebali bez odlaganja biti dani *njihovim „vladarima*,“ koji su predstavljali Židovsku crkvu čije je suđenje tada bilo u tijeku.

Posebno bi smo trebali zapaziti cilj i rezultate suđenja Židovskoj crkvi kao sistemu, zbog njihovog predodžbenog odnosa sa sadašnjim suđenjem Evanđeoskoj Crkvi, isto tako kao i njihovog odnosa prema cijelom Božjem planu. Oni su izjavljivali, u skladu s Božjim obećanjima, da su narod *spreman* za dolazećeg Mesiju, narod kojeg on bude organizirao, ojačao, usmjerio i koristio kao svoj „*vlastiti narod*,“ u blagoslivljanju svih drugih naroda na zemlji, donoseći svima potpunu spoznaju o Bogu i prilike sklada s njegovim pravednim zakonima. Bog, premda kroz svoje predznanje svjestan da Tjelesni Izrael bude bio neprikladan za glavno mjesto u tom velikom djelu, ipak im je dao svaku priliku i prednost isto kao da je bio u neznanju o rezultatima. U međuvremenu on je objavio svoje predznanje u proročanskim izjavama koje oni nisu mogli shvatiti, kako mi ne bi *smo* pretpostavljali da je on eksperimentirao, pa onda nije uspio, u svom ophođenju sa Židovskim narodom.

Tako dugo dok je Izrael kao crkva-država tvrdio da je spreman, čekajući i oran da izvrši njihov dio programa, bilo je tako da su trebali biti *ispitani*, prije nego bi Božji daljnji plan stupio na snagu. Taj daljnji plan bio je, da se kada se prirodno potomstvo Abrahama, bude, njihovim ispitivanjem, pokazalo neprikladnim za glavnu čast koja je bila obećana i koju su tražili, tada bude napravio izbor ili odabir, tijekom Evanđeoskog doba, pojedinaca dostojnih visoke časti da budu obećano potomstvo Abrahamovo, i sunasljednici sa Mesijom u obećanom Kraljevstvu, koje će podići i blagosloviti sve narode na zemlji. (Gal. 3:16,27-29,14)

„Sedamdeset tjedana“ (490 godina) božanske naklonosti obećane Židovskom narodu nije moglo a da se ne ispuni; i stoga ni u kom smislu nisu mogli Neznabošci, ili čak Samarićani, biti pozvani postati učenicima, ili u bilo kojem smislu biti povezani

sa Kraljevstvom koje su Krist i apostoli propovijedali. (Djela 3:26) „*Vama je najprije* trebalo govoriti Riječ Božju [poziv da sudjeluju u Kraljevstvu],“ rekao je Pavao, obraćajući se Židovima. (Djela 13:46) „Putem pogana nemojte hoditi i ni u koji grad Samarijanaca nemojte ulaziti: nego idite radije k izgubljenim ovcama doma Izraelova“; i opet: „Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova,“ rekao je Učitelj, šaljući svoje učenike. (Mat. 10:5; 15:24)

Cijeli „sedamdeseti tjedan,“ u sredini kojeg je Krist umro—sedam godina od početka službe našeg Gospodina do slanja Petra da propovijeda Korneliju, prvom Neznabožačkom obraćeniku—bilo je u Božjim pripremama odvojeno za Židovsko suđenje. Međutim umjesto da ih se ispituje kao cjelinu (kao crkvu-državu) svih tih sedam godina, to suđenje je bilo „skraćeno u pravednosti“—to jest, ne njima na štetu, nego na korist. Međutim bilo je očito, ne samo Bogu nego i ljudima također da su Farizeji, svećenici i pismoznanci ne samo odbacili, nego i do dna mrzili, Gospodina Isusa i tražili ga ubiti; prema tome, kad je došlo vrijeme za njega da se javno ponudi kao *Kralj*, jašući na magaretu, kada nije bio prihvaćen od predstavnika crkve-države, Kralj se odmah odrekao tog sistema, premda ga je običan narod radosno primio i inzistirao da ga se prizna kao kralja. (Marko 12:37) Tako je naš Gospodin skratio daljnje beskorisno suđenje, da bi ostatak tog „sedamdesetog tjedna“ mogao posebno biti potrošen i isključivo na *ljude, pojedince* iz tog odbačenog sistema—prije nego se naponi slugu nove vremenske razdiobe usmjere k svim nacijama. I bilo je tako; jer naš Gospodin, nakon uskrснуća, kada je govorio svojim učenicima da njihovi naponi ne trebaju više biti ograničeni samo na Židove, nego mogu biti prošireni na „sve narode,“ bio je konkretan da doda—„*počev od Jeruzalema.*“ (Luka 24:47) I on je dobro znao da će ih njihove Židovske ideje spriječiti od toga da idu preko Židova sve dok ne

bude u određeno vrijeme otvorio put—kao što je i učinio na kraju njihovog vremena naklonosti, šaljući Petra Korneliju. Od tog su vremena, i Židovi i Pogani pojedinačno djelili prednosti Božje naklonosti podjednako, i jedni i drugi su bili podjednako prihvatljivi, u i kroz Krista; jer kod sadašnjeg poziva „nema razlike“ barem što se tiče Boga—razlika nepovoljna za Židove bila je njihova vlastita predrasuda protiv prihvaćanja, kao *dara* kroz Krista, blagoslova koji su im jednom bili prihvaćeni pod uvjetom njihovog stvarnog slaganja sa punim pismom i duhom Božjeg zakona, kojeg nitko u palom stanju nije mogao ispuniti.

Taj „sedamdeseti tjedan,“ sa svim pojedinostima ispitivanja Tjelesnog Izraela, nije samo ostvario svrhu ispitivanja tog sistema, nego je također i to posebno pružio predodžbeni prikaz sličnog ispitivanja nominalne Evanđeoske Crkve ili Duhovnog Izraela, nazvanog „Svijet Kršćanstva“ i „Babilon,“ tijekom sedam podudarajućih godina, s kojima je počela žetva Evanđeoskog doba—razdoblje od Listopada 1874 do Listopada 1881. „Svijet Kršćanstva,“ „Babilon,“ izjavljuje da vidi neuspjeh svoje pred slike, Tjelesnog Izraela, i tvrdi da su oni pravo *duhovno* sjeme Abrahamovo, i da su spremni, i da čekaju i da su orni obratiti poganski svijet, i da pravedno vladaju i poučavaju i blagoslove sve narode, baš kao što je i Židovski sistem izjavljivao. Sadašnje je poput predodžbenog doba, također, u činjenici da su vođe onda općenito poštovali obećanja o dolasku Mesije kao simbolične izraze; i samo je prosta klasa ljudi očekivala *osobnog* Mesiju. Učeni među Židovima, tada, ignorirali su Mesiju kao pojedinca, i očekivali su da njihova crkva-država bude trijumfiralna nad drugima zbog svojih uzvišenijih zakona, i tako ispunila sve što je običan narod pretpostavljao da se bude zahtjevalo od Mesije da ostvari. (I to je gledište koje „učeni“ Židovski učitelji, ili Rabini drže, koji tumače Mesijanska proročanstva kao

primjenjiva na njihovu crkvu-državu, a ne osobnog Spasitelja svijeta. Čak proročanstva koja ukazuju na patnje Kristove oni primjenjuju na njihove patnje kao naroda.) Izvršavajući tako svoju teoriju, oni šalju misionare po cijelom svijetu, da obrate svijet na Mojsijev Zakon, očekujući da će tako dosegnuti i „blagosloviti sve narode na zemlji,“ osim osobnog Mesije. To je bilo do te mjere slučaj, da je naš Gospodin to primjetio, rekavši, „jer obilazite morem i kopnom da pridobijete jednog obraćenika.“

Kako je tome slična teorija nominalnog „Kršćanstva“ danas. Običan narod, kad im se skrene pažnja na činjenicu da je Gospodin obećao da će ponovno doći, i da su apostoli i proroci predskazali da Milenij, ili Vremena Obnove, treba rezultirati kroz drugi Gospodinov dolazak (Djela 3:19-21), sklon je prihvatiti istinu i radovati se u njoj, baš kao i slična klasa kod prvog dolaska. Međutim danas, kao i prije tisuću i osamsto godina, glavni svećenici i vladari naroda imaju mnogo napredniju (?) ideju. Oni tvrde da se obećanja Milenijskih blaženstava, mira na zemlji i dobre volje među ljudima, mogu i moraju ostvariti kroz njihove napore, misije, itd., bez osobnog dolaska Gospodina Isusa; i oni tako poništavaju obećanja o drugom dolasku i dolazećem Kraljevstvu.

Sadašnji glavni svećenici i vladari, „kler“ „tzv. Kršćanstva,“ zavodeći sebe isto tako kao i narod, tvrdi, i izgleda i vjeruje, da njihovi misionarski naponi samo što nisu uspjeli, i da su sada, bez Gospodina, oni uoči uvođenja u svijet svih Milenijskih blagoslova prikazanih u Svetom Pismu.

Temelj za tu obmanu leži dijelom u činjenici da su povećanje znanja i jurenje amo-tamo po zemlji, svojstveno ovom „Danu Njegove Priprave,“ bili posebno povoljni za

širenje trgovine civiliziranih nacija, i posljedičnog porasta svjetskog napretka. Zaslugu za sve to Babilon hladno pripisuje sebi, ukazujući na sve te prednosti kao na rezultate njenih Kristijanizirajućih i djelotvornih utjecaja. Ona s ponosom ukazuje na „Kršćansku naciju“ Veliku Britaniju, i na njeno bogatstvo i napredak, kao rezultate njenih Kršćanskih načela. Međutim što govore činjenice? Svaki korak napretka kojeg je ta nacija ili bilo koja druga nacija napravila da zbaci sa sebe jaram Babilonskog tlačenja. U onoj mjeri u kojoj je Velika Britanija zbacila okove Papinskog pritiska, ona je napredovala; i u onoj mjeri u kojoj se nastavila držati i biti pod utjecajem Papinskih učenja saveza crkve i države, božanski imenovanog kraljevskog i svećeničkog autoriteta, i podlagati se tiraniji pohlepe i sebičnosti, do te mjere je dalje nastavila propadati.

Pohlepa za zlatom i ambicija za moći bili su skrivena snaga s kojom su se luke poganskih zemalja nevoljko otvorile trgovini tzv. Kršćanskih nacija, Engleskom i Njemačkom rumu i opijumu, i Američkom viskiju i duhanu. Ljubav prema Bogu i blagoslivljanje poganskih naroda nema mjesta u takvim naporima. Ovdje je naizgled mala stavka tekuće povijesti koja bi trebala osupnuti savjesti tzv. Kršćanskih nacija, ako ih uopće i imaju. Muslimanski Emir Nupe, Zapadna Afrika, nedavno je poslao sljedeću poruku Biskupu Crowtheru, u misiji u Nigeriji:

„Nije to duga stvar; to je o barasi [rumu]. Barasa, barasa, barasa! To je uništilo našu zemlju; to je veoma mnogo uništilo naš narod; naš je narod poludio od toga. Molim vas, Malam Kip, nemojte zaboraviti ovo pismo; zato što mi svi molimo da on [Crowter] pita velike svećenike [vijeće Misijskog Društva

Anglikanske crkve] da oni mole Englesku Kraljicu [Poglavara Engleske Crkve] da zabrani donošenje barase u ovu zemlju.

„Zbog Boga i zbog Proroka! Za ime Boga i Proroka, njegovog poslanika, on nam mora pomoći u ovoj stvari—oko te barase. Reci temu, neka ga Bog blagoslovi u njegovom djelu. Ovo su riječi iz usta Malike, Emira Nupe.“

Komentirajući to Baptistički časopis zapaža:

„Ovaj ponizni crnački vladar otkriva u tom pismu zabrinutost za svoj narod do kojega Kršćanski monarsi i vladavine još nisu došli; jer niti jedan Evropski Kršćanski vladar, i niti jedan Predsjednik Sjedinjenih Država, nikada nisu toliko apelirali u korist svog naroda. U svim obraćanjima kod otvaranja Parlamenata, u svim Predsjedničkim porukama, ni u jednom odlomku to nikada nije bilo pronađeno. Neka je sram sve Kršćanske vladare! Dobitak, prokleta glad za zlatom, je zakon kod trgovaca; i oni su miljenici i gospodari vladavina.“

Zatim u ime istine mi pitamo, Zašto ih nazivati Kršćanskim vladavinama? I vlada Sjedinjenih Država nije izuzetak, premda toliki mnogi ustraju u tome da ju označavaju Kršćanskom vladavinom, premda s pravom ne zaslužuje tu titulu, premda revni sektaši ustraju na tome. Iz Bostona, ogromni su tovari ruma bili slati za Afriku, neprovjereni od strane vlade, i s njenim punim dopuštanjem, dok daje licence desetcima tisuća da proizvode i da dijele njenim vlastitim građanima užasnu „vatrenu vodu,“ napravljenu dvostruko štetnom i zavodljivom s onim što je nazvano poboljšavanjem, to jest, legaliziranim mješanjem najjačih otrova. Sve to, čak i više, je opravdano i branjeno od „Kršćanskih“ državnika i vladara tzv. Kršćanskih naroda, za prihod—kao najlakši način prikupljanja od ljudi udjela u nužnim troškovima vlade. Zasigurno to je prostitucija najniže i najgore vrste. Svaki misaoni čovjek mora shvatiti da je neumjestan naziv Kršćanin, kad je primjenjen na čak i

najbolju od sadašnjih vladavina. Nastojanje da se uglavi ime Kršćanin likovima „kraljevstava ovog svijeta,“ vladanima od „kneza ovog svijeta“—Sotone—i prožetima sa „duhom svijeta,“ zbunilo je sva uistinu Kršćanska srca, zavedena sa pogreškom pretpostavljanja da su sadašnje vladavine svijeta u bilo kojem smislu Kristovo Kraljevstvo.

Cannon Farrar kaže u *Contemporary Review*:

„Stara grabežljivost trgovine robljem bila je slijeđena sa pohlepnijom i još pogubnijom grabežljivošću prodavača pića. Naši su očevi strgnuli s vrata Afrike jaram od bičeva: mi smo podvrgnuli domorotce jarmu škorpiona. Mi smo otvorili rijeke Afrike za trgovinu, samo da izlijemo niz njih bijesni alkohol, od kojega ni rijeka Pakla nije od krvi crvenija ili prokletija. Je li savjest nacije mrtva?“

Mi odgovaramo, Ne! Nacija nikada nije bila Kršćanska, pa stoga nikada nije ni imala Kršćansku savjest ili Kršćanski duh. *Najviše* što može biti rečeno o tome je, da je svjetlo od Božje istinski posvećene djece prosvjetlilo, pročistilo i osramotilo u obliku moralne reforme javnog mnijenja onih nacija u kojima „svjetle kao svjetla.“

Na sličan način na slično groznu trgovinu bile su prisiljene Kina i Japan, protiv njihovog ozbiljnog prosvjeda, od istih Kršćanskih (?) vladavina. Velika je Britanija 1840 počela rat s Kinom, nazvan „Opijumskim ratom,“ da prisili Kinesku vladu, koja je željela zaštititi svoj narod od tog strašnog prokletstva, da prizna tu robu. Rat je povoljno rezultirao za đavlovu stranu u sukobu. Britanski su brodovi uništili tisuće života i domova, i prisilili su poganskog Kineskog vladara da otvori carstvo polaganoj smrti opijuma—opijanju Kine. Neto prihod Britanske vlade od te droge, nakon plaćanja velikih troškova za prikupljanje prihoda, iznosila je, prema službenim izvještajima

izdanima 1872, preko \$37,000,000 za prethodnu godinu. Tih, \$37,000,000 godišnje, bio je inspirativan uzrok tog rata, sasvim suprotno od ljubavi bilo za sadašnju ili buduću dobrobit Kineza. Točka u ugovoru kojom se štitilo Kršćanske misionare bio je samo zalogaj lukavo bačen da smiri savjesti naroda koji je ljubio pravdu—da učini kako veliki zločin izgleda kao milosrđe, učinjeno u dobroti. U ugovoru na kraju rata, izvjesne su luke bile oslobođene za Britansku trgovinu, i uslijedili su slični ugovori s drugim državama, i time su bili osigurani neki dobri rezultati. Jedan od njih je bio otvaranje Kine utjecajima civilizacije. Međutim činjenica da je nekoliko Kršćanskih muškaraca i žena istupilo naprijed da poučava ljude nekima od načela pravednosti ne ide na zaslugu *Britanske nacije*, čiji je cilj bio trgovina, i koja je, zbog pohlepe za zlatom, a ne zbog dobrobiti Kineza ili slave Božje, vodila nesveti i nepravedan rat protiv ljudi koji nisu toliko bili vješti u toj đavoljskoj vještini.

Zajedno s drugim porocima, „tzv. Kršćanstvo“ naučavalo je nacije najgorem obliku idolopoklonstva, idoliziranju sebe i bogatstva i moći, zbog čega su muškarci i žene koji izjavljuju da su Kršćani spremni prevariti, ozljediti i čak i ubiti jedan drugog. Također ih je poučilo bogohuljenju i svetogrđu na svakom jeziku; jer svaka brodska posada, iz svake navodne Kršćanske nacije, huli na Kristovo ime. Međutim, dok je takav bio utjecaj tzv. Kršćanskih nacija, iz njihove su sredine također izišli neki plemeniti misionari križa, neki pravi sluge Božji, i također neki manje plemeniti, sluge ljudi—u svemu, međutim, šačica—da govore poganima o Kristu i pravoj civilizaciji.

Ne gorljivi misionari već krvoločni domaći službenici misionarskih društava su bili ti koji su imali, imalo pojma, i često malo stvarnog interesa za, pravo stanje stranih zemalja, i čija su gledišta bila temeljena uglavnom na velikoj sumi

godišnje prikupljenoj i potrošenoj, koji misle da je poganski svijet gotovo obraćen, i da će njihovi napori završiti u obećanim Milenijskim blagoslovima, bez Gospodinovog drugog dolaska. Misionari koji su bili naprijed priznaju, općenito, veliko obeshrabrenje, osim kada mogu potaknuti svoju nadu u omjeru stvarnog iskustva i zdrave prosudbe. Tako jedan takav—Vel. J. C. R. Ewing, D. D.—koji je proveo devet godina u misijskom djelu u Indiji, držeći nedavno predavanje pred Udruženjem Kršćanskih Omladinaca iz Pittsburga, Pa., priznao je da *sadašnji* učinak civilizacije i misionarskog napora nije samo razbiti poganske religije nego ukinuti sve oblike vjerovanja i učiniti ljude nevjenicima. Međutim njegova je snažna nada da će idući korak biti od Nevjerstva ka Kršćanstvu—nerazumna nada, zasigurno, kao što iskustvo ovdje, u civiliziranim zemljama, zasigurno dokazuje. Mi izvlačimo iz javnog novinskog izvješća o njegovom predavanju, kako slijedi:

„Indija duguje više izravnim i neizravnim utjecajima Kršćanstva nego bilo kojoj drugoj stvari. Učinilo je mnogo da razbije staru ideju o materijalnim bogovima, i na njihovom mjestu postaviti ideju o jednom vrhovnom Bogu, što ljudi na Zapadu [Evropa i Amerika] podržavaju. [Mnogo bi određenija izjava trebala biti da oni primaju ideju, zajedničku Ateizmu, da je Priroda vrhovni i jedini Bog.]

„Među 263,000,000 ljudi u toj zemlji postoji 10,000,000 mladih ljudi koji govore Engleskim jezikom i koji su poučeni Zapadnjačkim idejama o kojima smo govorili. Viša kasta je temeljito poučena literaturi, religiji i znanosti koji su temelj obrazovanja ljudi ove zemlje. Stara ideja o osvetoljubivom Bogu, kojega se mora umiriti sa brojnim darovima i mnogim molitvama, dala je mjesto suvremenom duhu Nevjerstva. Obrazovani ljudi Istoka više ne vjeruju u bogove svojih otaca. Oni su ih zauvijek ostavili, i zamjenili ih sa učenjima

pukovnika Roberta G. Ingersolla, Painea, Voltairea, Bradlaugha i svakog drugog ateističkog i panteističkog učitelja. Ovo će skeptično doba uskoro proći, i Zapad će, kao što je dao Indiji svoje ideje, dati joj svoju religiju Kršćanskog Boga.

„Mladi ljudi Indije su dobro obrazovani, akutni promatrači, pametni, dobro upućeni u sva zbivanja drugih nacija pored njihove, i premda se čini čudnim, dobro su upoznati s našom Biblijom. Zaista, znaju je tako dobro da nitko doli čovjek koji je temeljito upoznat s njenim učenjima, i sa Krćanskom teologijom, se može nadati da će biti u stanju uspješno odgovoriti na sve prigovore koje iznose protiv nje. Popularna ideja, da misionari sjede u sjeni drveta i poučavaju polugole divljake koji se sakupljaju oko njega, je odbačena. U Indiji misionar susreće pametne i obrazovane ljude, i on mora biti dobro opremljen kako bi utjecao na njih. Oni su, pored što su pametni, lijepi ljudi, dragi, uljudni, gospodski, i ophode se sa svim strancima s najvećim uvažavanjem i poštovanjem.“

Tvrdokorne činjenice koje on citira zasigurno ne jamče nerazumne gospodske nade. Iskustvo je zacijelo dokazalo da zbrkani argumenti sektarijanizma, čije pogreške iskrivljuju i poništavaju ono istine što imaju, rijetko prave obraćenike bilo od poštenih ili skeptika koji su izrugivači. Zasigurno, čak i slijepi mogu vidjeti da ako bi *deset stotina milijuna* od poganstva bila obraćeno na stanje *četiri stotine milijuna** tzv. Kršćanstva, opet bi bilo otvoreno pitanje, kao što je bilo u Židovskom dobu (Mat. 23:15), ne bi li oni bili dvostruko više prikladniji za uništenje nego su bili u svojim prvobitnim poganskim praznovjerjima. Zasigurno nijedan zdrav um ne može tvrditi da bi obraćenje na takvo stanje tzv. Kršćanstva ispunilo opis Milenijskog mira i dobre volje, prorečenog od

---

*Od tih 400 000 000 Rimo i Grko Katolika zajedno tvrde 280, 000, 000, dok Protestanti tvrde 120, 000, 000.

proroka, ukratko sažetog u Gospodinovoj molitvi, u riječima, „Neka dođe kraljevstvo tvoje. Neka bude volja tvoja, *kako u nebu*, tako i na zemlji.“ (Luka 11:2)

Da li je ikakvo iznenađenje da se je Gospodin odrekao te mase od *četiri stotine milijuna*, koji izjavljuju da sačinjavaju Crkvu Kristovu, i nazivaju se njegovim Kraljevstvom—„Kršćanskim svijetom“—i da im je on dao mnogo prikladnije ime, Babilon (smjesa, zbrka)? I da li je ikakvo čudo da su sa svojim idejama o Kraljevstvu Kristovom, i o načinu i rezultatima njegovog širenja po cijelom svijetu, oni bili nepripremljeni za pravo Kraljevstvo, i nespremni da prime novog Kralja, kao što su, iz sličnih razloga, vladari predodžbenog doma bili nepripremljeni kod njegovog prvog dolaska? Nema nikakve sumnje da bi ti carevi, kraljevi i kneževi koji sada koriste moć i utjecaj uglavnom za samobogaćenje, i koji opremaju i održavaju milijune naoružanih ljudi da ih zaštite i održe u njihovim carskim pretjeranostima i gospodskim položajima, radije vidjeli milijune poklanima, i da drugi milijuni postanu udovicama i siročadi, kao u prošlosti, nego da oni imaju udjela u njihovim sadašnjim koristima. Je li ikakvo čudo što oni niti žele, niti očekuju, niti vjeruju u vrstu Kraljevstva obećanog u Svetom Pismu?—kraljevstva u kojem će visoki i uzvišeni biti poniženi, a ponizni uzdignuti na glavni, ispravni i određeni stupanj? Dali je ikakvo čudo što su svi koji odobravaju bilo koju vrstu tlačenja, iznude, ili mljevećeg monopola, uz pomoć kojeg stječu, ili se nadaju steći, nepravednu prednost pred svojim bližnjima, spori vjerovati u Kraljevstvo pravednosti u kojemu nepravda i nadmudrivanje neće biti dopušteni? Posebno, trebali nas čuditi da su takvi spori vjerovati da je to Kraljevstvo blizu, pred samim vratima?

Niti se treba čuditi da veliki, velikosvećenici i vladari „tzv. Kršćanstva“, gledajući svaki da stekne dobitak iz svog vlastitog kuta ili sekte (Iza. 56:11), ne uspijevaju prepoznati, pa

stoga odbacuju, duhovnog Kralja koji je sada prisutan, kao što su ga učitelji tjelesnog doma odbacili kad je bio prisutan u tijelu. I kao što je Gospodin odbacio, odsjekao i odbacio daleko od naklonosti, u vatru nevolje, mnoge od „prirodnih grana“ masline, sačuvavši samo prave Izraelce kao grane, ne vidimo li da, u žetvi ovog doba, ista mudrost testira „divlje grane“ također (Rim. 11:21,22), i odbacuje od naklonosti i sočnosti korijena [Abrahamsko obećanje] tu veliku masu nominalnih grana, čiji karakter i ciljevi i stavovi su strani i divlji zaista—vrlo drugačiji od Božjeg obećanja i plana predstavljenog u korijenu?

Nije neobično da sadašnja žetva svjedoči odvajanju pravih Kršćana od onih lažnih, kao što je i u Židovskoj žetvi bilo ostvareno odvajanje pravih Izraelaca od onih koji su samo izjavljivali da su to. To je jedino što smo mogli razumno očekivati, čak i da nije bilo nikavog otkrivenja danog nama u Božjoj Riječi, pokazujući činjenicu odbacivanja mase, kao Babilona. (Usporedi Rim. 11:20-22 sa Otkr. 3:16; 18:4)

Odbacivanje Babilona („tzv. Kršćanstva“), 1878, bilo je odbacivanje mase licemjera—„vojske“, kako ih je nazvao Danijel, da ih razlikuje od klase svetišta ili hrama. Klasa svetišta neće biti predana, niti ostavljena pustom. Ne, hvala Bogu, svetište će biti proslavljeno; slava će Gospodinova ispuniti hram, kada njegov posljednji živi kamen bude bio ispoliran i priznat i stavljen na svoje mjesto. (1.Pet. 2:5,6) Mi smo vidjeli kako je takva klasa svetišta postojala kroz cijelo doba, kako je bila oskvrnjena, i njene dragocjene posude (istine) onečišćene, i kako je njeno čišćenje od pogreške bilo postepeno izvršeno. Ta je klasa cijelo vrijeme bila pravom Crkvom, čak i dok su nominalni sistemi bili u nekoj mjeri priznati i donekle korišteni. Međutim nakon odbacivanja nominalnih sistema, sada kao i u

Židovskoj žetvi, jedino je prava Crkva ili klasa Svetišta priznata i korištena kao Božji glasnogovornik. Kajfa, prvosvećenik tjelesnog Izraela, bio je korišten kao Božji zastupnik da prenese veliku pouku i proročanstvo samo nekoliko dana prije nego je taj sistem bio odbačen. (Vidi Ivan 11:50,51,55; 18:14) Ali mi nemamo nikakav nagovještaj u Svetom Pismu, niti ikakav razlog za pretpostavljanje, da je Bog ikada koristio ili priznao tu crkvu-naciju, njene vladare i predstavnike nakon što je bila odbačena. I ta bi ista lekcija trebala biti prepoznata, ovdje, u povezanosti s Babilonom. Ona je „izbljuvana“ iz Gospodinovih ustiju; i niti glas Ženika niti glas nevjeste se više neće čuti u njoj zauvijek. (Otkr. 18:23)

Uzaludno je što neki pokušavaju praviti izuzeće od krivnje za njihov dio Babilona, i, dok priznajući općenitu ispravnost proročanske slike, tvrditi da njihova sekta, ili njihova određena skupština, je izuzetak od općeg karaktera Babilona, i da, prema tome, da ih Gospodin ne može pozivati da se povuku iz nje formalno i javno, kad su joj se jednom pridružili.

Neka takvi uzmu u obzir da smo mi sada u žetvenom vremenu odvajanja, i neka se sjete Gospodinovog jasnog razloga zbog kojeg nas poziva iz Babilona, naime, „da ne budete dionicima njezinih grijeha.“ Razmislite, ponovno, zašto je taj sistem nazvan Babilonom. Očito, zbog njenih mnogih pogreški u doktrinama, koje, pomješane sa nekoliko elemenata božanske istine, prave veliku pomutnju, i zbog pomješane grupe dovedene zajedno pomješanim istinama i pogreškama. I budući će se oni držati pogrešaka pod cijenu istine, potonje je učinjeno ispraznim, i često gorim od besmislenog. Ovaj grijeh, držanja i naučavanja pogreške pod cijenu istine je jedan za koji je kriva svaka sekta nominalne Crkve, bez iznimke. Postoji li sekta koja će te podržati u temeljitom istraživanju Svetog Pisma, da time rasteš u

milosti i u spoznaji istine? Postoji li sekta koja neće sprečavati tvoj rast, i u doktrinama i u njihovoj upotrebi? Postoji li sekta u kojoj možeš poslušati Učiteljeve riječi i pustiti da tvoje svjetlo svijetli? Mi ne znamo ni za jednu.

Ako bilo koje od Božje djece u tim organizacijama ne prepoznaje svoje ropstvo, to je zbog toga što ne pokušavaju koristiti svoju slobodu, zato što su zaspali na svojim mjestima dužnosti, kad su trebali biti aktivni upravitelji i vjerni stražari. (1.Sol. 5:5,6) Neka se probude i pokušaju koristiti slobodu za koju misle da ju imaju; neka pokažu svojim suobožavateljima u čemu njihova vjerska kreda ne dostižu božanski plan, gdje se razlikuju od njega i trče u izravnu suprotnost s njim; neka im pokažu kako je Isus Krist milošću Božjom okusio smrt za *svakog čovjeka*; kako će se o toj činjenici, i blagoslovima koji proistječu iz nje, „u svoje vrijeme“ svjedočiti svakom čovjeku; kako će u „razdobljima okrepe“ blagoslovi obnove teći cijeloj ljudskoj rasi. Neka im nadalje pokažu nebeski poziv Evanđeoske Crkve, krute uvjete članstva u tom tijelu, i posebni zadatak Evanđeoskog doba da uzme taj osobiti „narod za svoje ime,“ koji će u određeno doba biti uzvišen i vladati s Kristom. Oni koji će tako pokušati koristiti svoju slobodu da propovijedaju dobre vijesti u sinagogama danas uspjet će bilo u obraćanju cijelih skupština, ili pak u buđenju oluje protivljenja. Oni će vas zacijelo istjerati iz svojih sinagoga, i odvojiti vas od svoje grupe, i reći kojekakva zla o vama lažno, zbog Krista. I čineći to, nema sumnje da će mnogi misliti da služe Bogu. Međutim, ostaneš li vjeran, biti ćeš više nego utješten sa dragocjenim obećanjima Izaije 66:5 i Luke 6:22—„Čujte riječ GOSPODINOVU vi koji od njegove riječi drščete: *Braća vaša* koja vas mrze, koja vas odbacuju zbog moga imena, rekoše: Neka slavljen bude GOSPODIN

[mi to radimo za Gospodinovu slavu]: ali će se on na vašu radost pojaviti, a oni će biti posramljeni.“ „Blagoslovljeni ste vi kada vas ljudi zamrže i kada vas izopće iz svoga društva i pogrde vas, i izbace vaše ime kao zločinačko zbog Sina čovječjega. Radujte se u taj dan i skačite od veselja, jer evo, plaća vaša velika je u nebu: jer jednako tako činili su prorocima oci njihovi.“ Ali, „jao vama kada svi ljudi budu govorili dobro o vama! Jer jednako su činili *lažnim* prorocima oci njihovi.“

Ako su oni s kojima vršiš obožavanje kao skupština sveci—ako su svi pšenica, bez kukolja među njima—upoznat ćeš najizvanrednije ljude, koji će primiti istine žetve radosno. Ali ako ne, moraš očekivati da će sadašnja istina odvojiti pšenicu od kukolja. I više od toga, ti moraš učiniti svoj dio u predstavljanju samih tih istina koje će ostvariti razdvajanje.

Da bi bio jedan od pobjedničkih svetaca, ti sada moraš biti jedan od „žetelaca“ koji se pouzdaju u srp istine. Budeš li vjeran Gospodinu, dostojan istine i sunasljedstva s njim u slavi, ti ćeš se radovati sudjelovati sa Glavnim Žeteocem u sadašnjem djelu žetve—bez obzira koliko bio sklon, prirodno, da ideš niza struju svijeta.

Ako postoji kukolj među pšenicom u skupštini koje si član, kao što je uvijek slučaj, mnogo će ovisiti o tome tko je u većini. Ako pšenica prevladava, istina, mudro i s puno ljubavi predstavljena, utjecat će na njih povoljno; i kukolj neće htjeti dugo ostati. Ali ako je kukolj u većini—kao što općenito i je devet desetina i više—učinak vrlo pažljivog i ljubaznog predstavljanja istine žetve će biti taj da će probuditi ogorčenje i snažno protivljenje; i ako budeš bio uporan u objavljivanju radosnih vijesti, i u razotkrivanju dugo utvrđenih pogrešaka, uskoro ćeš biti „izopćen“ zbog dobra sektine stvari, ili će tvoje

slobode biti toliko ograničene da nećeš moći pustiti svoje svjetlo da svijetli u toj skupštini. Tvoja je dužnost tada jasna: Prenesi tvoje puno ljubavi svjedočanstvo o dobroti i mudrosti Gospodinovog velikog plana vjekova, i mudro, i krotko objasni svoje razloge, javno odstupajući od njih.

Postoje različiti stupnjevi ropstva među različitim sektama Babilona—„tzv. Kršćanstva.“ Neki koji bi se uvrijeđeno oduprli krajnjem i apsolutnom ropstvu savjesti i prosudbe pojedinaca, zahtjevanog od Romanizma, su posve spremni vezati se, i orno vezati druge, vjerskim kredima i dogmama jedne ili druge od Protestantskih sekti. Istina, njihovi su lanci lakši i duži od onih Rima u Mračnim Vjekovima. Barem dotle, to je zasigurno dobro—uistinu reformacija—korak u ispravnom pravcu—*prema* punoj slobodi—*prema* stanju Crkve u apostolskim vremenima. Ali zašto uopće nositi ljudske okove? Zašto uopće vezati i ograničavati naše savjesti? Zašto čvrsto ne stajati u slobodi za koju nas je Krist oslobodio? Zašto ne odbaciti sve napore pogrešivih bližnjih da sputaju našu savjest i spriječe istraživanje?—ne samo nastojanja daleke prošlosti, Mračnih Vjekova, nego nastojanja različitih reformatora novije prošlosti? Zašto ne zaključiti da treba biti kao što je bila apostolska Crkva—slobodni da *rastemo* u spoznaji isto tako kao i u milosti i ljubavi, kako Gospodin u „svoje vrijeme“ otkriva svoj milostivi plan sve više i potpunije?

Zasigurno svi znaju da kad god se pridruže bilo kojoj od tih ljudskih organizacija, prihvaćajući njihovo Ispovijedanje vjere kao svoje, oni se vežu vjerovati ni manje ni više od toga što taj kredo kaže o temi. Ako, unatoč ropstvu na koje su dobrovoljno pristali, oni budu razmišljali samostalno, i prime svjetlo iz drugih izvora, unaprijed od svjetla koje su uživali od sekte kojoj su se pridružili, oni se moraju pokazati nevjernima prema sekti i njihovom savezu s njom, da neće vjerovati ničemu što je suprotno

njenom Ispovijedanju, ili će inače morati pošteno ostaviti po strani i odbaciti Ispovijedanje koje su nadrasli, i izaći iz takve sekte. Za učiniti to zahtijeva milost i košta nekog napora, narušavanja, kao što je to često slučaj, ugodnog društva, i izlaganja poštenog tražitelja istine glupim optužbama da je „izdajica“ svoje sekte, „otpadnik,“ onaj koji nije bio „postojan“ itd. Kada se pojedinac pridruži sekti, za njegov se um pretpostavlja da ga treba u cijelosti dati toj sekti, pa od tada više nije njegov. Sekta se obavezuje da će odlučivati što je za njega istina a što pogreška; i on da bi bio istinit, odan, vjeran član, mora prihvatiti odluke te sekte, buduće isto tako kao i prošle, po pitanju svih religioznih stvari, ignorirajući svoju vlastitu individualnu misao, i izbjegavajući osobno istraživanje, da ne bi rastao u spoznaji, i bio izgubljen kao član takve sekte. To ropstvo savjesti sekti i vjerskom kreu je često navedeno u toliko mnogo riječi, kada takav pojedinac objavljuje da on „*pripada*“ takvoj sekti.

Ovi okovi sektaštva, daleko od toga da su bili ispravno procjenjeni kao okovi i sveze, procjenjeni su i nošeni kao nakit, kao bedževi poštovanja i oznaka karaktera. Ta je zabluda otišla toliko daleko, da bi se mnogi od Božje djece posramili da budu prepoznata bez takvih lanaca—laganih ili teških, dugih ili kratkih u dopuštenoj osobnoj slobodi. Oni se srame reći da nisu u ropstvu bilo kojoj sekti ili kreu, umjesto da „*pripadaju*“ samo Kristu.

Stoga ponekada vidimo kako iskreno, istine gladno dijete Božje postupno napreduje iz jedne denominacije u drugu, kao što dijete ide iz razreda u razred u školi. Ako je bilo u Rimskoj Crkvi, kad su mu se oči otvorile, ono izlazi iz nje, vjerovatno padajući u neku granu Metodističkih ili Prezbiterijanskih sistema. Ako njegova želja za istinom nije bila u cijelosti utažena i njegova duhovna osjetila ošamućena s duhom svijeta, mogli biste ga nakon nekoliko godina naći u nekoj od grana

Baptističkog sistema; i ako on nastavlja rasti u milosti i spoznaji i ljubavi prema istini, i u cijjenjenju slobode za koju nas je Krist oslobodio, mogli biste ga naći izvan svih ljudskih organizacija, pridruženog samo Gospodinu i njegovim svetima, vezanog samo nježnim ali snažnim svezama ljubavi i istine, poput rane Crkve. (1.Kor. 6:15,17; Efež. 4:15,16)

Osjećaj nelagode i nesigurnosti, ako nisi vezan s okovima neke sekte je općenit. To je začeto s lažnom idejom, koju je najprije proglasilo Papinstvo, da je članstvo u zemaljskoj organizaciji potrebno, da bi se ugodilo Gospodinu i neophodno za vječni život. Na te se zemaljske, od ljudi organizirane sisteme, toliko drugačije od jednostavnih, nesputanih *udruženja* u danima apostola, prisilno i gotovo nesvjesno gledalo od strane Kršćanskog naroda kao na tolika mnogo Nebeska Osiguravajuća Društva, ona kojima se redovno mora platiti novcem, vremenom, poštovanjem itd., da bi se osigurao nebeski počinak i mir nakon smrti. Postupajući po toj lažnoj ideji, ljudi su gotovo nervozno zabrinuti da budu vezani s nekom drugom sektom, ako istupe iz jedne, kao kada su kada istekne njihova polica osiguranja, da ju obnove u nekom uglednom društvu.

Međutim nijedna zemaljska organizacija ne može izdati putovnicu za nebesku slavu. Najnetrpeljiviji sektaš (osim Romanista) neće tvrditi, da će članstvo u njegovoj sekti osigurati nebesku slavu. Svi su prisiljeni priznati da je prava Crkva ona o kojoj je zapis sačuvan na nebu, a ne na zemlji. Oni zavode narod tvrdeći da je *potrebno* da dođu Kristu kroz njih—da je *potrebno* da postanu članovi nekog sektaškog tijela da bi postali članovima „tijela Kristovog,“ prave Crkve. Baš naprotiv, Gospodin, dok nije odbacio one koji su mu došli kroz sektaštvo, i nije otpustio iskrenog tražitelja Praznog, govori

nam da mi ne trebamo takve zapreke, nego da možemo učiniti mnogo bolje da dođemo izravno k njemu. On vapi, „Dođite k meni“; „uzmite jaram moj na sebe i učite od mene“; „jer jaram je moj blag i breme je moje lako, i naći ćete spokoj svojim dušama.“ Kamo sreće da poslušamo njegov glas što prije. Mogli bi smo izbjeći mnoge od teških sektaških tereta, mnoge od njegovih močvara očaja, mnoge od njegovih utvrda sumnje, njegovih ispraznih sajмова, njegovih lavova svjetovnog razmišljanja, itd.

Mnogi, međutim, rođeni u različitim sektama, ili premješteni u njih u ranom djetinjstvu, bez preispitivanja sistema, izrasli su slobodni u srcu, i nesvjesno izvan granica i sveza vjerskih kreda koje kako izjavljuju priznaju i podržavaju sa svojim sredstvima i utjecajem. Nekolicina je od njih prepoznala prednosti pune slobode, ili nedostatke sektaškog ropstva. Pravo, potpuno odvajanje nije se uživalo sve do sada, u vremenu žetve. Sada se mogu čuti Gospodinove riječi, Izadite između njih:čisti budite (slobodni, i od pogrešnih praksi i od pogrešnih učenja), vi koji nosite posude (istine—učenja) Gospodinove. (Iza. 52:11)

Sada je sjekira položena na korijenu nominalnog Kršćanskog sistema—Babilona, „tzv. Kršćanstva“—kao što je bilo sa nominalnim Židovskim sistemom kod prvog dolaska; i veliki sistem u kojem „ptice nebeske“ vole počivati, i koji su one žalosno okaljale (Luka 13:18,19), i koji je u stvari postao „kavezom svakoj nečistoj i mrskoj ptici“ (Otkr. 18:2), ima biti posječen, i više neće zavoditi svijet. Umjesto toga, prava maslina, čiji su korijeni u pravim Božjim obećanjima, i čije su grane istinski i potpuno posvećeni i vjerni ovog Evandeoskog doba, čija su imena „*zapisana na nebesima*“, biti će viđeni da su pravi i jedini sunasljednik i Nevjesta Janjetova. (Otkr. 17:14)

Ispitivanje i Prosijavanje Klase Svetišta

Iako je izlazak iz Babilona jedan korak, i dug, u pravcu potpunog pobjeđivanja, nipošto nije posljednji; i trebali bi smo se pažljivo čuvati protiv stava odmaranja nakon svakog koraka na putu.

„Nikada ne misli da je pobjeda dobivena,
Niti jednom opuštено sjesti:
Tvoj mukotrpan rad neće biti dovršen
Dok ne osvojiš svoju krunu.

„Oblak svjedoka uokolo
Drži te na oku,
Zaboravi korake koje si već utro,
I dalje nastavi naprijed svojim putem.“

Izlasku iz Babilona općenito su prethodili drugi koraci poslušnosti, koji su pak uvježbali i ojačali karakter za naknadne sukobe i pobjede. I biti će popraćen s različitim drugim ispitima i prilikama za pobjeđivanje, s obzirom na koje je Pavao (Gal. 5:1) napisao, „U slobodi, dakle, za koju nas je Krist osobodio, stojte čvrsto i nebudite ponovno upregnuti u jaram ropstva.“ Svatko tko dođe do shvaćanja slobode sinova Božjih i potpune slobode od Babilonskog ropstva treba očekivati da se suoči s drugim nastojanjima velikog protivnika da ga dovede u druga ropstva, ili da ga spotakne. Gospodin dopušta ta ozbiljna ispitivanja, kako bi se klasa koju se sada traži mogla očitovati, i pripremiti za njegovu službu u Kraljevstvu slave.

Primjer tog ispitivanja i prosijavanja dogodio se u Židovskoj žetvi, nagovještajući što mi možemo očekivati ovdje. Gospodinovi su učenici kod prvog dolaska predstavljali klasu hrama ili svetišta, o kojima je on rekao, „I vi ste čisti, ali ne svi [od vas]“; i nakon odbacivanja nominalnog Izraela (A.D. 33) došla su ozbiljna ispitivanja onima koji su predstavljali Božji hram, čistima i nečistima, da ih razdvoje. Petar je bio

izrešetan i umalo da nije uspio (Luka 22:31; Mat. 26:74,75; Ivan 21:15-17); ali budući je bio „čist,“ prav u srcu, bio je opremljen da iziđe iz toga kao pobjednik. Juda je također bio ispitan i pokazalo se da je bio nečist, spreman prodati istinu za zemaljsku prednost, da se odrekne Gospodina zbog novca, čak dok ga je poljubio izjavljujući mu ljubav.

Upravo je tako i sada, u ovoj žetvi, očišćeno svetište, i, blisko povezani s njima, neki koji nisu čisti. I od odbacivanja Babilona 1878, i poziva koji je tada izašao, da se izađe iz nje, odvijalo se ispitivanje i prosijavanje među onima koji su izašli. Nema sumnje da su Petar i Juda bili primjeri sličnih klasa sada, među onima koji su izašli iz Babilona, i koji su bili očišćeni od mnogih njenih doktrinarnih onečišćenja—klase koja je ostala vjerna Gospodinu i istini, i druge klase koja se pokazala nevjernom, koji ne slijede pravac upoznavanja Gospodina, nego koji se okreću zlim i lažnim učenjima, često gorima od onih kojima su ukamnuli.

Ispitivanje i prosijavanja klase hrama, u ovoj žetvi od 1878, bilo je nagovješteno sa Gospodinovim predodžbenim činom čišćenja predodžbenog hrama nakon preuzimanja dužnosti Kralja i objavljivanja suda protiv nominalne Židovske crkve. Objavivši da im je kuća ostavljena napuštena, on je nastavio prema hramu u Jeruzalemu, predodžbi pravog hrama ili svetišta, i napravivši bič od male užadi, koristio ga je u istjerivanju mjenjača novca; i on je isprevrtao stolove prodavačima golubova.

Bič od te male užadi koji je bio korišten u tom predodžbenom činu predstavljao je različite istine, korištene u sadašnjoj žetvi među klasom hrama, da isprave i dokažu, i da odvoje nečisto. Istine koje su se sada očitovale tako jasno otkrivaju savršenu volju Božju, važnost punog posvećenja njegovoj službi, i ograničenost puta kojim moraju

putovati oni koji hode Gospodarevim stopama, tako da su oni koji su se pridružili toj klasi iz bilo kojih nečistih motiva bivaju stalno bičevani istinom, sve dok prisiljeni ne napuste klasu svetišta.

Premda nekoliko od usporedbi našeg Gospodina pokazuju općenito odvajanje klase „svetišta“ od „vojske,“ ili opće mase onih koji ispovijedaju Kršćanstvo, postoje dvije koje idu dublje i pokazuju ispitivanje i prosijavanje, nakon toga, klase svetišta—odvajanje pobjednika, koji će naslijediti Kraljevstvo (Otkr. 3:21), od drugih koji su se iskreno posvetili, ali koji, svladani duhom svijeta, zanemaruju žrtvovanje sadašnjih prednosti i časti od ljudi, za radi uzvišenijih časti od ljudi.

Usporedba o Desest Djevica , dok pokazuje kako je cijela djevičanska ili klasa posvećenih bila odvojena od Babilona, izrazito označava da se i u toj klasi događa ispitivanje i razdvajanje—odvajanje *mudrih djevica*, punih vjere i žarke ljubavi brze poslušnosti, od *ludih djevica*, koje dozvoljavaju svojoj prvoj ljubavi i gorljivosti duha da ohlade, i svojoj vjeri i brzini poslušnosti da se shodno tome umanje. Mudre, živeći u potpunom skladu s njihovim savezom cjelovitog posvećenja Bogu, i gorljivo bdijući za Gospodinov obećani povratak, su pripremljene cijeniti radosnu poruku žetve, prepoznati prorečene pokazatelje Gospodareve prisutnosti, i izdržati koje god ispite on smatra prikladnima primjeniti, da dokažu svoju lojalnost i vjernost. Oni, budni i bdijući, čuju Gospodarevo kucanje, kroz riječi proroka, objavljujući njegovu prisutnost; i za njih su sadašnji gubitci i križevi, krotko podnošeni zbog istine, dobrodošli kao navjestitelji mnogo trajnijeg mira i radosti i slave i blagoslova koji će uslijediti.

Kada se kucanje proročanstva čulo objavljujući Gospodinovu

prisutnost u jesen 1874, gotovo su ga odmah počeli prepoznavati; i brzo se proširio uzvik, „Evo, Zaručnika! Izadite mu u susret.“ I taj se uzvik i dalje nastavlja, i nastaviti će se sve dok svi od posvećene klase djevice ne budu *čuli*, i čija će vjera i lojalnost time biti stavljeni na ispit. Mudre, sa svjetiljkama (Riječ Božja) i očišćenima i koje gore, i s uljem (sveti duh) u njihovim posudama (njegovim srcima) će sve prepoznati Gospodinovu prisutnost; i, uređujući njihovo vladanje i poslove u skladu s njihovom vjerom, oni će „izići“ u susret ljubljenoj Mladoženji, i sjesti s njime na svadbenoj gozbi.

Bračni običaj u Židova čini predivnu ilustraciju zaruka i vjenčanja Crkve s njenim Gospodinom. Zaruke ili vjeridba su bile formalni sporazum napravljen sa svečanim zavjetima vjernosti s obje strane. Žena bi ostala u domu svog oca sve dok ne bi bila uzeta u dom svog muža, obično oko godinu nakon zaruka ili vjeridbe. Dovođenje sjedinjenja sastojalo se primanju žene u dom pripremljen za nju od njenog muža, i to je bilo proslavljeno sa velikom gozбом u trajanju od nekoliko dana—nazvanom Svatovima. U određeni sat Mladoženja bi se uputio po svoju nevjestu, koja ga je čekala spremna da ga primi i da ga prati u njihov budući dom i na gozbu koju je on pripremio, a pratile bi ju druge djevice njene drugarice sa svjetiljkama i svim potrebnim pripremanjima.

U usporedbi se ne spominje mladenka, ali su spomenute sve od „mudrih djevice“ kao one po koje Mladoženja dolazi, i koje ga prate i ulaze na pripremljenu gozbu radosti. I to je i ispravno i neophodno; jer Kristova je Nevjesta sačinjena od mnogih članova ili osoba, predivno predstavljenih u mudrim djevicama. Lude djevice koje dobivaju svjetlo i iskustvo kasnije, ali koje

neće uspjeti dobiti visoko uzvišenje „mudrih,“ vjerne klase Nevjeste, biti će bez sumnje klasa spomenuta (Ps. 45:14,15) kao „djevice, pratilje njezine,“ kojima će u svoje vrijeme biti ukazana naklonost, ali ne tako uzvišena od Kralja.

Stav mudrih djeвица, spremnih, koje čekaju i koje su orne za Ženikovim dolaskom, prikladno predstavlja jedini ispravan *stav* Gospodinove vjerenice, istinski posvećene Crkve. Jer ako bi nevjesta zanemarila ili bila nepripremljena za taj, najznačajniji trenutak života, to bi pokazalo njenu neprikladnost za čast; i tako je s Crkvom: „I svatko tko ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist,“ traži da bude u stavu srca i života ugodna Zaručniku, i čezne i čeka za blagoslovljenim sjedinjenjem i gozdom obećanima od njega koji je rekao, idem vam pripremiti mjesto, i ponovno ću doći i uzeti vas k sebi.

Dvije su stvari očite iz ove usporedbe: kao prvo, da to posebno obilježje istine (spoznaja o Ženikovoј prisutnosti) nije namjenjena svijetu općenito, niti nominalnoj crkvi općenito, nego jedino posvećenoј klasi djeвица; drugo, očito je da će ta poruka o Ženikovoј prisutnosti prouzročiti razdvajanje koje će ispitati i dokazati svakog pojedinca od klase djeвица i jasno očitovati mudre, vjerne, dostojne od nevjernih, nemudrih djeвица.

O, koje li je bogatstvo milosti sadržano u toј slavnoj poruci, „Evo, Ženika!“ No, ipak to je velika tajna poznata samo među svecima; jer svijet ju ne može primiti. Ona im je ludost, i bit će, sve dok sve djevice ne čuju, i mudre među njima u potpunosti ne uđu; sve dok se „ne zatvore vrata,“ i kada će „plameni oganj“ velikog vremena nevolje koje će potom uslijediti prouzročiti da svako oko vidi (prepozna) da je počela Gospodinova prisutnost i vladavina.

Sa kakvom kraljevskom milošću poruka Jehovina dolazi

njegovim poniznim slugama i sluškinjama—„Poslušaj, kćeri, i promisli, i prigni uho svoje; zaboravi i narod svoj i dom [ljudske odnose, nade, ciljeve, ambicije] oca [Adama] svojega. Tako će kralj [Gospodin Isus Krist] žudjeti za tvojom krasotom: jer On je tvoj Gospodar; njemu se klanjaj.“ (Ps. 45:10,11) I tko su ti koji će primiti takvu čast? To su „*pozvani, izabrani i vjerni*.“ „*Unutra je sva slavna kći kraljeva [Jehovina kći; jer kao takva je Kristova nevjesta posjedovana]*.“ Njezina krasota je krasota svetosti. Izvana, pred svijetom, ona nije slavna: i poput njenog Gospodina u njegovom poniženju, ona je prezrena i odbačena od ljudi. Ali ona neće uvijek biti takva: slijedeći ga u njegovom poniženju, ona će također dijeliti i njegovu slavu. Kao novo stvorenje, ona će u određeno vrijeme biti zaogrnuta s božanskom prirodom—„Oprava [kad je proslavljena] joj je od vezena zlata“—zlato je simbol božanske prirode. „Dovest će je kralju u vezenoj haljini“—u jednostavnoj bijeloj haljini koju joj je njen Gospodin pribavio, haljini njegove pravednosti, na kojoj će ona izvesti, sa mnogo pažljivosti, prekrasne ukrase Kršćanskih milosti. I veliko će biti radovanje na nebu i na zemlji kod njenog bogato potkrijepljenog ulaska u Kraljevu palaču (2.Pet. 1:5-8,11): mnogi će reći, „Radujmo se i kličimo, i dajmo mu slavu: jer došla je svadba Jaganjčeva, i žena se njegova pripravila.“ (Otkr. 19:7) „I kći Tirska [snažni zemlje] će biti ondje s darom; i najbogatiji u narodu tražit će naklonost tvoju...Učinit ću da se tvoje ime spominje u svim naraštajima: zbog toga će te narod slaviti u vijeke vjekova.“ (Ps. 45:12-17)

Uistinu će se pokazati „mudrima“ oni od posvećenih koji, zanemarujuću svjetovne čari, i zemaljske nade i nagrade, i sa srcima čeznući i čekajući za Ljubljenim, budu nađeni

spremnima i dokažu se dostojnima obećanog velikog uzvišenja, kao Nevjeste, Jaganjčeve žene.

„Nevjesto Janjetova, tvoje čari

O neka bi smo djelili“

Budući da njihovo uzimanje svjetiljki i slijeđenje Ženika predstavlja ostavljanje svega drugog kako bi se slijedilo Krista u ovo vrijeme njegove prisutnosti, jednako je napuštanju Babilona, gdje su djevice uglavnom i bile; zato što je istina očitovana svjetlom žetve jasno pokazala na to odvajanje pšenice od kukolja. Pažljivo pripremanje otkriva tu činjenicu mudrim djevicama koje imaju sveti duh posvećenja i poslušnosti. Takvi koji imaju to „ulje“ imat će također i svjetlo; i takvi će, cijeneći prednost, rado i bez odlaganja „pratiti Jaganjca kamo god on pođe.“

Lude djevice, s druge strane, budući im nedostaje dovoljno ulja, ne uspijevaju dobiti jasno svjetlo na temu Ženikove prisutnosti; i budući preopterećeni s brigama, planovima itd., sadašnjeg života, propuštaju u potpunosti istražiti tu temu, i posljedično tome su kolebljivi i neodlučni glede napuštanja Babilona, i znatno su ravnodušni, i u nevjerici s obzirom na cijelu temu. I čak i ako, potaknuti od drugih, nevoljko iziđu, poput Lotove žene, oni su stalno skloni gledati unatrag. Za takve je Gospodin ostavio nalog, „Sjetite se Lotove žene.“ (Luka 17:32) On je isto rekao, „Nitko tko stavi svoju ruku na plug i gleda natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje.“

Nema ničega u usporedbi što bi ukazivalo da će lude djevice biti svjesne svoje ludosti, sve dok prilika da se uđe na gozbu ne prođe. Tada će oni shvatiti koliko su bili ljudi u očekivanju da budu u vlasništvu Gospodinovom kao njegova Nevjesta i sunasljednici, kada su bili uglavnom mlaki i udaljeni učenici. Mnogi koji su sada „visoko cijenjeni među ljudima,“ i zapaženi po svojim „predivnim djelima,“ će biti među razočaranima.

I Vrata su se Zatvorila

Objava Mladoženjine prisutnosti, da mu iziđu u susret, i ulaska s njim na svadbu, i dalje se *nastavlja*, i nastaviti će se, sve dok sve mudre djevice ne budu bile „opečaćene na njihovim čelima“ sa spoznajom istine žetve dovoljnom da ih odvoji od Babilona, i da im omogući da uđu s Mladoženjom na pripremljenu gozbu. Tada, kada sve djevice budu bile ispitane sa tom sadašnjom istinom, vrata prilike će se zatvoriti, i više neće biti dopušteno da se uđe na gozbu; jer, rekao je Učitelj, Ja sam „onaj koji otvara i nitko ne zatvara, i zatvara i nitko ne otvara.“ (Otkr. 3:7) I kada lude djevice dođu kucajući i tražeći prijem, nakon što se vrata zatvore, govoreći, „Gospodine, Gospodine, otvori nam,“ on će im odgovoriti, govoreći, „Zaista, kažem vam, ne poznam vas.“ Onih koji su se posramili njega i njegovih riječi sada, i stoga bili ravnodušni prema njima, takvih će se on tada postidjeti, kada se bude imao pojaviti u slavi i sili sa svim svojim svetim, vjernim glasnicima—mudrim djevicama uzvišenima i proslavljenima s njim.

Shvatit će se da zatvorena vrata, nemaju ništa sa svjetovnicima. To su vrata za svadbenu gozbu; i nikada nisu bila otvorena bilo kome osim posvećenima, klasi djevice. Nijedna druga klasa nije bila pozvana da uđe na njih; i zatvaraju se kada su istine žetve prosijale i odvojile sve tople, gorljive čuvare saveza od hladnih, mlakih i preopterećenih, koji zanemaruju ispuniti svoj zavjet. Hvala Bogu, tu se ne zatvaraju vrata milosrđa, niti čak vrata svake naklonosti; nego vrata te jedne *posebne naklonosti* da se bude sunasljednikom sa Kristom kao njegova Nevjesta. Međutim kada se zatvore pred ludim djevicama, i više se neće ponovno otvoriti na njihovo kucanje, premda ih se ostavlja stajati vani, izloženima velikoj nevolji „zlog dana,“ gdje će biti plač i škrgut zubi, još uvijek ih

se ostavlja u mišicama Božje ljubavi i milosrđa, i čak pod njegovom naklonošću i posebnom brigom; jer velike nevolje kroz koje će proći osmišljene su da pročiste i očiste one tada pokajničke djevice, i da ih se time pripremi kao posude časti za Gospodarevu upotrebu, iako ne za glavnu čast na koju su prvobitno bili pozvani, ali za koju su se pokazali nedostojnima. Sudjelujući u određenoj mjeri u duhu Babilona, dajući joj težinu njihovog utjecaja, koliko god maloga, Bog ih smatra sudionicima njenih grijeha i prema tome nedostojne da umaknu nevoljama koje dolaze na nju. Te su nevolje nužne, ne samo za uništenje Babilona, nego također za pročišćenje i odvajanje dotad nezrele pšenice koja je preostala u njoj; ludih djevica, u znatnoj mjeri opijenih i nadvladanih s vinom Babilona.

Ulazak s Gospodinom na svadbu bilo je prekrasno ilustrirano sa radosnom svadbenom povorkom koja je pratila Židovsku nevjestu u dom njenog muža, sa muzikom i upaljenim svjetilkama i svakom demonstracijom radosti. Tako je ona ušla u radost njenog Gospodina i na gozbu koju je on pipremio. Tako mudre djevice sada ulaze. Radost počinje kada prvi puta čuju za Ženikovu prisutnost. Oni rado napuštaju sve radi njegovog društva i pripremljene gozbe. Oni vjerom već uživaju u dolazećoj gozbi, kako im prisutni Ženik obznanjuje nadasve velike i dragocjene stvari koje se čuvaju za njegovu izabranu Nevjestu, i otkriva im svoje veliko djelo blagoslivljanja i obnavljanja svijeta, u kojemu će biti prednost Nevjeste da sudjeluje. Zasigurno, kako ulazimo u sobu za prijem i vidimo dokaze dolazeće gozbe Kraljevske milosti, mi već ulazimo u radosti našeg Gospodina. Mi već imamo predokus dobrih stvari koje dolaze. Mi se već gostimo, s najbogatijim blagodatima

njegove milosti. Mi vjerom već sjedimo za Gospodarevim stolom, i on sam, u skladu s obećanjem (Luka 12:37), je došao i poslužuje nas.

Ta gozba vjerom sa dragocjenim istinama objavljenima tijekom ovog vremena žetve od 1875, na kraju 1335 dana (Dan. 12:12), na početku žetve, i također je blaženstvo prorečeno od proroka, govoreći, „Blagoslovljen je onaj tko čeka i dočeka tisuću tristo trideset i pet dana.“

Ispit Svadbene Haljine

Još jedna od usporedbi našeg Gospodina (Mat. 22:1-14) pokazuje još daljnje ispitivanje klase svetišta—ispitivanje i razdvajanje čak i među onima koji su čuli i prepoznali poruku žetve. „Mudre djevice“ iz jedne usporedbe, koje ulaze sa Ženikom na svadbu, i „gosti“ ove usporedbe, su ista klasa posvećenih, koji su se dosada pokazali vjernima i poslušnima. U stvari, ta je klasa pokazana sa mnogim različitim simbolima, od kojih svaka, kao ilustracija, ima svoju snagu. Oni su prikazani kao mudre djevice, kao sluge koje čekaju povratak svog Gospodara sa svadbe, kao gosti na svadbi, i kao nevjesta. Oni su tijelo Kristovo, buduća Kristova nevjesta, vojnici pod Kristom njihovim Predvodnikom, mladice na Kristu trsu, gračnice masline u Kristu, živo kamenje hrama u kojem je Krist glavni ugaoni kamen, učenici pod Kristom kao njihovim učiteljem, ovce nad kojima je on Pastir, itd., itd. Razmatrajući te simbole, moramo imati na umu da su oni različite i odvojene ilustracije, u potpunosti neovisne jedna od druge, i nastojati prikupiti iz svake pouku koju je osmišljena dati. Ako nastojimo uklopiti te ilustracije, i pitamo se kako kamen u hramu može biti mladica na trsu, kako ovce mogu biti vojnici, ili kako gosti na svadbi mogu

biti sluge, ili nevjesta, nećemo u potpunosti uspjeti shvatiti ih. U stvarnosti mi nismo pozvani biti gostima na svadbenoj večeri Janjetovoj, niti slugama koje čekaju na njegov povratak sa vjenčanja, nego smo pozvani biti nevjestom, premda u nekim pogledima mi moramo biti *poput* slugu i *poput* tih gostiju—poput vjernih slugu u našoj ornosti i budnosti, i kao gosti u drugom pogledu.

Ova usporedba služi da pokaže ono što ne bi moglo biti ilustrirano pod simbolom nevjeste, koja predstavlja izabranu crkvu kolektivno kao Kristovog sunasljednika. To pokazuje i karakter zahtjevane spremnosti, i također pregledavanje svakog pojedinca koje će odbaciti neke i prihvatiti druge. Oni koji su tako pregledani su predstavljeni da su već u gostinskoj sobi. Oni su pšenica koja je požnjevena ili sakupljena između kukolja, mudre djevice odvojene od ludih. Oni su već čuli i prihvatili istine žetve, i raduju se vjerom u očekivanju slave i blagoslova koji imaju uslijediti nakon njihovog potpunog sjedinjenja s Gospodinom. Oni su do sada svi trčali dobro; ali sve dok ne dosegnu kraj svog pravca, „neka onaj tko misli da stoji, pazi da ne padne.“

Uvjet prihvatljivosti i spremnosti za svadbu simboliziran je u ovoj usporedbi pod simbolom *svadbene haljine*. Kod Židovskih je vjenčanja bio običaj pobrinuti se da gost dobije svečanu odjeću—bijeale lanene haljine—za sve goste; i ako bi bilo koji gost odbacio svadbenu odjeću koju mu je za tu priliku predstavio domaćin, to bi se smatralo sramotnom nepriličnošću, znakom ponosa i nepoštovanja svog ugostitelja.

Kao simbol, svadbena odjeća jasno pokazuje Kristovu pravednost, omogućenu od našeg domaćina, Jehove (Rim. 8:30-34), pripisanu svakomu koji vjeruje i pouzdaje se u njega, bez koje nitko nije prihvatljiv na svadbi Janjeta, i bez

koje nijedan gost nije priznat. I poziv i svadbena odjeća oboje su potrebni, i usporedba pokazuje da samo oni tako odjeveni i priznati čak i u predsoblju posebne pripreme—u svjetlu sadašnje istine, gdje se nevjesta pripravlja. (Otkr. 19:7) Haljina i poziv primljeni i prihvaćeni, ti gosti provode malo vremena netom pred svadbenu gozbu (vrijeme žetve) u podešavanju njihovih haljina i davanju sebi i jedni drugima završnih dodira pripreme. I dok su zaokupljeni, oni su zajedno već na gozbi, vjerom, s obzirom na izgled pred njima. Ženik, veličanstveno buduće djelo, slavno nasljedstvo i sadašnje djelo pripreme su stalne teme njihovih razmišljanja i razgovora.

U tom predsoblju (sadašnjem povoljnom vremenu i stanju), sjajno osvjetljenom sa jasnim razjašnjenjem božanske istine za koju je sada vrijeme, dodijeljeni su objekti za, i nadahnuće za, konačno kićenje i potpunu pripravnost za svadbenu gozbu. No ipak, usporedba pokazuje da će neki čak i pod tim posebno povoljnim uvjetima, ovdje predstavljeni s “jednim” uvrijediti domaćina, Kralja, preziranjem i skidanjem svadbene haljine.

Nepogrešivo učenje te usporedbe je prema tome da će konačni ispit onih “mudrih djevica,” koje su do tada bile spremne i dostojne, i koje su zbog toga bile uvedene u mnogo svjetla žetve, biti ispit njihovog cijenjenja činjenice, često posvjedočene u Svetom Pismu, da su oni prihvaćeni na gozbu, ne po svojoj zasluži, isključivo, nego prije svega da su njihova golotinja i mnoge nesavršenosti prekriveni sa zaslugom onoga koji je dao svoj život kao njihovu otkupnu cijenu, i čija pripisana pravednost, kao haljina, njih isključivo čini naočitim i prihvatljivima pred Kraljem. Svi moraju nositi haljinu. Svatko može izvesti vez na njoj sa dobrim djelima.

Kako izuzetno i značajno da *to* treba biti veliki, glavni, završni ispit. Naš je Nebeski Otac očigledno odlučio da nitko nemože biti od te grupe nevjeste izuzev takvih koji jasno shvaćaju svoju vlastitu ništavnost, i da je veliki Ženik njihov *Otkupitelj*, isto tako kao i njihov Gospodin i Učitelj.

Isto tako čini se neobičnim, da bi bilo tko tko je trčao dobro do tada po tom pitanju pao kada je toliko blizu ostvarenju svoje nade; ipak budući da su upozoreni na takvu mogućnost, priliči svim posvećenima da *bdiju* i da se *mole*, kako ne bi pali u iskušenje; jer u ovim posljednim danima dolaze naročito teška vremena koja je Apostol prorekao. (1.Tim. 4:1; 2.Tim. 3:1; 4:3-5) No ipak vremena nisu toliko teška da božanska milost nije u stanju podržati one koji se s puno pouzdanja oslanjaju na Mišicu Svevladara. Uistinu, oni koji *ponizno* drže uski put žrtve nikada prije nisu bili toliko dobro podržani, ili toliko dobro opremljeni sa potpunom Božjom bojnom opremom. Međutim, koliko god da je neobično, samo obilje Božjih naklonosti, vrlo bistra razjašnjenja Gospodinovih milostivih planova (za korištenje Crkve tijekom Milenija da blagoslovi sve narode na zemlji), umjesto da vodi k poniznosti i većem cijenjenju predivne otkupne cijene, kroz koju je ostvareno oslobođenje od osude, i zasiguranje našeg poziva za božansku prirodu i sunasljedstvo s Kristom, izgleda da ima suprotan učinak na neke. Takvi čini se gube iz vida svoju vlastitu nedostojnost, isto tako kao i Gospodinovo neokaljano savršenstvo; i umjesto da se smatraju da su u najboljem slučaju “beskorisni sluge,” oni čini se vide, u svojim vlastitim samoodricanjima zbog istine, nešto predivno—što je jednako onome što je naš Gospodin Isus učinio—i osjećaju da su jednako kao i on *neophodni* za izvršenje velikog plana vjekova kojega Sveto Pismo otkriva. Takvi su krivi jer se ne “drže

Glave,” i njegovog velikog otkupiteljskog djela, sa ispravnim poštovanjem. (Kol. 2:19) Oni se vode osuđenima jer “nesvetom smatraju krv saveza, kojom su *bili* posvećeni (i prihvaćeni) ili kao običnu ili uobičajenu stvar. (Hebr. 10:29) Takvi preziru sam duh Božje naklonosti, kada odbacuju “put”—jedini put—I jedino ime dano pod suncem i među ljudima, po kojem možemo biti spašeni od Adamske osude i potpuno pomireni s Bogom.

Takvi su predstavljeni u usporedbi sa jednim “svezanim,” spriječenim da može dalje napredovati prema gozbi, ili čak prema daljnjem cijenjenju njenih blagoslova i radosti; i ti će na koncu biti odbačeni iz svjetla u cijelosti, u “krajnju tamu” svijeta, da imaju udjela u plaču i škrgotu velikog vremena nevolje. Tima, stoga, same istine koje se sada razotkrivaju, osmišljene za naše dobro i razvoj, postaju razlog za spoticanje, zato što nisu ispravno uvježbani s njima. I kao što je Izrael, toliko dugo u Božjoj naklonosti, postao ponosan, i počeo se smatrati u *stvarnosti dostojnim* tih naklonosti, i neophodnim za božanski plan, tako da ih je Bog odbacio od sve naklonosti, tako će i sada biti s onima koji su, do sada trčali dobro, počeli misliti o sebi da su *dostojni* da stoje pred Bogom u *svojoj* pravednosti, i koji si uzimaju pravo da blaguju na gozbi bez svadbene odjeće Kristove pripisane pravednosti.

Iako posebno tužno, ovo obilježje proročanstva, pokazano u usporedbi koju razmatramo, se također ispunjava pred našim očima, formirajući još jednu kariku u velikom lancu dokaza da smo mi u “žetvi.” Neki od onih koji uživaju sadašnje duhovne milosti su tako prezreli i odbacili svadbenu haljinu; i, premda i dalje pričaju o Kristu kao Gospodinu, oni preziru i niječu važnost i učinkovitost same transakcije po kojoj je on postao

Gospodinom, i zbog čega su oni postali dostojnima poziva na svadbu. (Rim. 14:9; 5:2) Oni odvažno tvrde da ne trebaju Otkupitelja; i sa podmuklim mudrovanjima i zloupotrebama Svetog Pisma oni su uvjerali sami sebe i druge da su oni došli u ovčinjak drugim putem bez da su bili otkupljeni—u njihovoj vlastitoj pravednosti, koju Apostol naziva “prljavim dronjcima”; i neki tvrde da oni ne trebaju ni Zastupnika ili Otkupninu, nego da su bili nepovratno izgubljeni od Boga za nebesku slavu.

Ovo skidanje svadbene haljine, s odbacivanjem vrijednosti Kristove otkupne žrtve, najprije se pojavilo među onima u svjetlu sadašnje istine u ljeto 1878; i od tog vremena je to bilo ispitivanje svih koji su ušli u svjetlo predsoblja, svjetlo žetve. Pogreška je našla svoje uporište u samoj prisutnosti Ženika; i neki stavljaju u stranu nezamjenjivu svadbenu odjeću. I kakvu je to gužvu uzrokovalo među gostima! kakvu podjelu! kakvo rešetanje! Oni koji odbacuju haljinu čini se da su orni da i drugi učine to isto; i ovi se bore dok se vjerni protive; i djelo razdvajanja se nastavlja, čak i u samom predsoblju; i nesumnjivo će se nastaviti sve do posljednjeg sata prije svadbe.

U međuvremenu, nevidljivi ali prisutni Ženik – Kralj obilježava vjerne dostojne koji će okusiti večeru; i on dopušta, i u usporedbi je to prorečeno, taj konačni ispit. One koji su odbacili haljinu on pita, “Prijatelju [druže], kako si ušao ovamo, a nemaš svadbenu opravu?”—nježan ali vrlo snažan podsjetnik da je nošenje oprave bilo sam uvjet njegovog prijema blagodati koje je uživao, i da je on bio omogućio jednu gratis. I mi osporavamo bilo koga tko sada niječe vrijednost Kristove smrti kao njihove otkupnine, da kažu da su došli u

sadašnje svjetlo—spoznaju o Gospodinovoj pristnosti i drugim dubinama Božjim, koje se sada jasno vide—bez da su u vrijeme, ulaska, bili obučeni u tu haljinu. Nitko nikada nije ušao bez te oprave: drugi ne mogu vidjeti dubine Božje. (1.Kor. 2:7-14) Baš kao i u usporedbi, tako i sada, kada se to pitanje postavi onima koji su odbacili opravu, oni “zanijeme.” Oni ne mogu zanijekati da su bili priznati dok su nosili opravu; i oni to vole priznati.

“Tada kralj reče poslužiteljima: Svežite mu ruke i noge, i odvedite ga i izbacite u krajnju tamu.” “Krajnja tama” je tama koja obavlja svjetovno mudre, tama ljudskog rasuđivanja neusmjerenog Božjom Riječi i neuki što se tiče njegovog otkrivenog plana otkupnine i obnove. Vežanje ili ograničavanje pravi primjer takvih pred grupom posvećenih, i pomaže svima istinski lojalnima da mnogo jasnije vide potrebu i vrijednost oprave u Kraljevom procjenjivanju. Sluge koji su usmjereni da vrše vezivanje su oni koji imaju istinu o toj temi, i koji mogu *vezati utjecaj* takvih sa Biblijskim svjedočanstvima o vrijednosti i potrebi dragocjene krvi i haljine pravednosti koju je ona kupila za nas. Boreći se protiv ovih argumenata Svetog Pisma, oni koji su odbacili opravu su prisiljeni, sa njihovim vlastitim argumentima i naporima opravdavati sebe, iz svjetlosti u “krajnju tamu.” Njima, kao i svijetu, Kristov križ je sada kamen spoticanja i ludost; ali vjernima, posvećenima je još uvijek “sila Božja i mudrost Božja.”

Međutim nemojmo previdjeti da su oni koji su “vezani” i “bačeni u krajnju tamu” prvo morali biti u svjetlu istine žetve; i time su njihova odgovornost i kazna veće od onih koji nikada nisu uživali takvu naklonost. Tisuće u nominalnoj Crkvi koji će

nesumnjivo slijediti učenje istaknutih vođa među njima, u odbacivanju vjere u djelotvornost dragocjene Kristove krvi kao otkupnine za grešnika, koji neće biti odgovorni za taj korak u najpotpunijoj mjeri; zato što oni nisu bili dovoljno prosvjetljeni u vezi s tim.

Tisuće onih koji izjavljuju da su Kršćani nikada nisu vjerovali u Krista kao njihovu otkupninu ili zamjenu, i nikada nisu nosili opravu uračunate pravednosti. Ti, naravno, nisu zapaženi u usporedbi. Usporedba se odnosi samo na vrlo ograničenu klasu, od kojih su svi jednom jasno cijenili otkupninu, i dok su je tako cijenili, pod milošću koju im je ona osigurala, ušli su u posebno svjetlo vremena žetve—vremena Kraljeve prisutnosti, netom pred gozbu. S kakvom se samo brigom trebaju takvi koji su jednom bili prosvjetljeni, i koji su okusili dobru riječ Božju i sile doba koje dolazi, čuvati protiv samo i prijedloga za takav korak toliko nelojalan, nepravedan i katastrofalan. (Hebr. 10:26-31; 6:4-8)

Razmatrajući ove usporedbe, ne smijemo napraviti pogrešku pretpostavljajući da su sve mudre djevice već otišle na vjenčanje—u gostinsku sobu posebne i završne pripreme—i da su vrata zatvorena prije nego počne pregled na kojeg se ukazalo u usporedbi. Vrata prilike i dalje su otvorena za sve posvećene, obučene vjerom u svadbeno ruho Kristove pravednosti; poruka, “Evo, Ženika!” i dalje se nastavlja; mudre djevice mu i dalje izlaze u susret, i ulaze s njim na svadbu; i lude se još nisu vratile s uljem u njihovim posudama.

Međutim, od kad je “Kralj ušao” (od 1878, vremenska paralela predodžbenom preuzimanju dužnosti Kralja Židova našeg Gospodina—Mat. 21:1-13), pregled gostiju i ispitivanje njihovog cijenzenja svadbenog ruha bilo je u tijeku. I dok sve više mudrih djevica i dalje uče o Ženikovoju prisutnosti i radosno

dolaze na gozbu, neki od onih koji su se već pokazali nedostojnima da ostanu, i bile su im , a i dalje jesu, vezane i ruke i noge; i njihovo cijenjenje i shvaćanje sadašnje istine—o Gospodinovoj prisutnosti i sadašnjem i budućem djelu—počinje se sve više mutiti, kako zanešeni lažnim zaključivanjima po lažnim pretpostavkama, oni postepeno ili brzo, već prema temperamentu, gravitiraju prema svjetovnom gledištu o stvarima—“krajnoj tami” svijeta, u usporedbi sa unutarnjim svjetlom, sada dostupnom ispravno obučenicima. I nema sumnje, sve djevice koje dolaze moraju biti ispitane po tom pitanju. Sretni i neustrašivi, u tom ispitivanju, će biti svi koji od srca mogu reći:

“Moja nada je izgrađena na ničem manjem
 Od Isusove krvi i pravednosti.
 Ne usuđujem se pouzdati u najslađu građu,
 Nego se u potpunosti osloniti na Isusovo ime.
 Na Kristu, čvrstoj stijeni, Ja stojim;
 Svako drugo tlo je tonući pijesak.

I takvi mogu kličući pjevati:

“Knez mog mira sada je prisutan,
 Svjetlo s njegovog lica je na meni,
 O slušaj! Ljubljeni, on govori:
 Svoj ti mir sada dajem.”
 Križ dobro pokriva moje grijeh;
 Prošlost je pod krvlju;
 Ja se pouzdajem u Isusa za sve:
 Moja volja je volja mog Boga.”

Kraj Nebeskog Poziva Nije Zatvaranje Vratiju

Sveto Pismo ne daje točan datum kada će se vrata za svadbenu gozbu zatvoriti, premda jasno pokazuje da neće biti

zatvorena sve dok *sve* “djevice” neće imati priliku da uđu, i nakon što sve “mudre” ili spremne to učine.

Otvorena “vrata” simboliziraju priliku ulaska u izvjesna stanja i prednosti; *zatvorena* vrata predstavljaju prestanak takve prednosti ili prilike. Prednost, poziv ili prilika Evanđeoskog doba, dajući, pod restriktivnim uvjetima, vjernicima u Krista, *ulazak* u sunasljedstvo s njim u nebeskom Kraljevstvu i u božansku prirodu, jesu “vrata” po kojima imamo “*pristup u ovu* milost [naklonost]u kojoj stojimo”; naime, u nadu dijeljenja slave Božje. (Rim. 5:2) Ta vrata, koja su stajala otvorenima tokom cijelog doba, u nekom se trenutku imaju zatvoriti; i vrata u usporedbi o djevicama označavaju taj kraj—prestanak svih takvih prilika i prednosti. Ova usporedba o djevicama samo prikazuje događaje na kraju ovog doba među onima od prave Crkve koji žive u to vrijeme. “Vrata” ove usporedbe predstavljaju da će izvjesne posebne prednosti, *dovršetak* i cilj svih milosti Evanđeoskog doba, biti otvoreni “mudrim djevicama” u vrijeme žetve; i zatvaranje vratiju kada svi od te klase budu iskoristili takve prednosti predstavlja kraj svih milosti i prednosti Evanđeoskog doba; zato što gozba predstavlja u punini Evanđeoske prednosti i privilegije, budući predstavlja veličanstveni dovršetak ka kojemu sve druge milosti vode—obećane slave Kraljevstva.

Razmotri ta “vrata” prilike i prednosti, koja će se uskoro zatvoriti. Naš ih je Gospodin nazvao “uskim vratima,” i rekao je da će tijekom Evanđeoskog doba biti teško naći ih i ući kroz njih, i savjetovao nas je da damo sve od sebe da uđemo, da bi smo imali udjela u besmrtnosti i Kraljevskim častima, ka kojima nijedna druga vrata ne vode. On je stoga rekao, “Trudite se da uđete na uska vrata: jer će mnogi, kažem vam, tražiti da uđu i neće moći. Kad jednom gospodar kuće ustane i zatvori

vrata. (Luka 13:25) Taj uski put, kao što smo već vidjeli,* je put samopožrtvovnosti u interesu Gospodinovog plana i djela. Put je učinjen uskim sa okolnostima sadašnjeg vremena, protivljenjem svjetovnog duha protiv istine i pravednosti, tako da će tko god ide stopama našeg Vođe i Predvodnika utvrditi da je put uzak ili kompliciran i da mora trpjeti protivljenje. Hoditi tim putem, kao što nam je naš Gospodin ostavio primjer da slijedimo njegove stope, podrazumijeva ne samo pasivnu suglasnost s njegovim stavom ili duhom, nego također i aktivnu, energičnu revnost u promicanju njegove istine u svim opasnostima. I svi koji hode tim uskim putem, vjerni kao što je on bio vjeran, do smrti, imaju zajedništvo u njegovim patnjama, i također će u određeno vrijeme imati zajedništvo u njegovoj slavi, na svadbenoj gozbi—u slavi koja se ima otkriti kod njegovog pojavljivanja i Kraljevstvu. (Filip. 3:10; 1.Pet. 4:13)

S obzirom na njegov slavni završetak, prilika da se hodi tim uskim putem samopožrtvovnosti zbog istine je najveličanstvenija prednost koja je ikada bila ponuđena bilo kojem stvorenju. Prednost trpljenja s Kristom i za njegovu stvar, nakon što smo ga najprije prepoznali kao našeg Otkupitelja, jesu prema tome vrata, i jedina vrata prilike, po kojima se slava koja slijedi, kao nevjeste i sunasljednika s Kristom, mogu dosegnuti.

Postoje tri načina na koja se može prepoznati zatvaranje tih vratiju: kao prvo, određenom Biblijskom izjavom o točnom datumu; kao drugo, s takvim preokretom javnog mnijenja s obzirom na istinu, da se vjernost i revnost u njenoj službi više neće suočavati s protivljenjem i kada patnje s Kristom zbog istine (Rim. 8:17) više neće biti moguće; ili treće sa takvim stanjem stvari u svijetu da bi svaka prilika za takvu službu bila

---

*Svezak Prvi, A 203

djelotvorno spriječena, ne ostavljajući tako nikakve prilike za kandidate da uđu u djelo i da razviju i dokažu svoju ljubav i vjernost s njihovom aktivnošću i ustrajnošću.

Premda smo nedvosmisleno obavješteni da će vrata u neko vrijeme unutar ovog razdoblja žetve ili kraja doba biti zatvorena, Biblija ne daje točan datum; i iako će nakon velikog vremena nevolje biti veliki obrat javnog mnijenja u koristi istine i pravde, mi nemamo bilo kakav nagovještaj da će takvo stanje stvari biti postignuto sve dok nakon razdoblje žetve u potpunosti ne završi. Ali mi imamo jasan nagovještaj *da će vrata biti zatvorena* na način koji je posljednji imenovan; jer, prije izbivanja Milenijskog dana, mi smo upozoreni na mračnu noć u kojoj nitko ne može raditi—„Jutro dolazi, a i noć.“ (Iza. 21:12. Vidi također Svezak Drugi, pogl. 8)

Uski put koji nam je otvoren prednost je i prilika da surađujemo s našim Gospodinom sada, kada će očitovati njegov duh blagosti i lojalnosti Bogu i njegovoj istini biti pod cijenu zemaljske prednosti; kada će nas obrana njegove stvari i istina koje on unapređuje, u najmanju ruku, učiniti vrlo nepopularnima; i kada će naša nastojanja da iskažemo čast njegovom imenu i blagoslovimo naše bližnje sa istinom, puštajući naše svjetlo da svjetli, navući na nas prijekor, pogrešno predstavljanje i progonstvo u nekom obliku. I ako, kao što smo vidjeli, *otvoreni uski prolaz* znači prednost takvog žrtvovanja, vjerno, sve do smrti, pod svaku cijenu, onda slijedi da bi *zatvaranje svake takve prilike* za takvo zajedništvo službe i trpljenja bilo *zatvaranje vrata*, ograđivanje uskog puta za buduću slavu i sunasljedstvo; naše vladanje s Kristom bilo je uvjetovano s našom vjernošću u njegovoj službi, što sada znači trpljenje s njim. (Rim. 8:17; 6:8)

I patnje s Kristom, vidjeli smo, nisu obične patnje, zajedničke svima u palom stanju, nego samo takve patnje koje su rezultat, manje ili više izravno, slijeđenja Kristovog primjera, u zagovaranju nepopularnih istina i razotkrivanju popularnih pogreški. Takvi su bili uzroci Kristovih patnji; i takvi će biti uzroci progonstva, patnji i gubitka svima koji slijede njegove stope. Oni će imati zajedništvo u njegovim patnjama sada, i na kraju će se pokazati dostojnima da sudjeluju u nagradi takve vjernosti načelu. To je, tijekom cijelog Evandeoskog doba, značilo samopožrtvovan trud i trpljenje sramote u sijanju i zalijevanju sjemena Kristovih učenja; i sada, kada doba završava, to znači sličnu vjernost i ustrajnost u djelu žetve koje je sada u tijeku—čak polaganje života, ako bi to bilo potrebno s postupnim procesom rada u Gospodarevoj službi, i svakodnevno umiranje, ili naglom iznenadnom mučeničkom smrću.

Dostojnost zaručene djevice Crkve da bude nevjestom, Jaganjčevom ženom, ne sastoji se samo u bezgrešnosti, iako će ona biti sveta i „bez mrlje ili nabora ili nečega takvoga“ (Efež. 5:27), postati „bijelja od snijega“ u velikom izvoru otkupljujuće ljubavi, zasluge njenog Otkupitelja. Toliko će se zahtijevati od *svih* koji će ikada biti računati dostojnima trajnog života na bilo kojem nivou. Međutim da bi bila Janjetovom nevjestom, ona mora biti ne samo djevica u čistoći, i osim toga oslobođena od grešnog saveza i koketiranja sa svijetom, nego ona mora biti mnogo, mnogo više od toga. Ona mora toliko blisko nalikovati njenom Gospodinu, i toliko tijesno slijediti njegove stope i njegov savjet, da će ona na račun toga biti patnik, mučenik, kao što je i bila, i zbog istih *načela* istine i pravednosti. Ona mora dokazati da posjeduje *izgarajuću* ljubav prema Mladoženji, i neumornu odanost njegovom imenu i načelima, tako da bude

spremna biti prezrenom i odbačenom od svjetovnih, kao što je i bila, zbog poslušnosti njegovim učenjima.

Da bi razvila i *pokazala* taj karakter, ona mora biti iskušana i ispitana. Njeno pouzdanje, njena ustrajnost, njena vjernost njenom Gospodinu, kroz zlo isto tako kao i dobro, mora biti razvijeno i ispitano. I jedino će takvi koji su tako napredovali i bili ispitani i pokazali se vjernima, biti posjedovani i priznati kao nevjesta i sunasljednik Gospodina, nasljednika svega. Kao što je napisano, „Blagoslovljen je čovjek koji podnosi kušnjju; jer će, [tako] prokušan, primiti vijenac života koji je Gospodin obećao onima koji ga ljube“—tako jako. Prema tome, kada to ispravno shvatimo, sa svakom bi se kušnjom naše vjernosti trebali suočiti radosno kao sa svježom prilikom da pokažemo Mladoženji dubinu i snagu naše ljubavi, i kao još jedan dokaz dostojnosti njegove ljubavi i povjerenja i obećanog uzvišenja. Oni koji će dijeliti s Gospodinom dolazeću slavu moraju biti ne samo *pozvani* i *prihvaćeni*, nego također i *vjerni*, čak do same smrti. (Otkr. 17:14)

Prema tome vrata prilike da se uključi, s Kristom našim Gospodinom, u djelo Evandeoskog doba, biti će zatvorena kada „dođe noć, kada nitko ne može raditi.“ I svi oni koji prije nisu vjernom službom, razvili neophodan karakter i dokazali svoje odobravanje, odanost, ljubav i revnost za Gospodina i njegovu istinu (Mat. 10:37; Marko 8:38), tada će im biti kasno za to učiniti. Kao što je prikazano u usporedbi, oni će se tako pokazati „ludim djevicama,“ jer su dopustili da im isklizne velika i slavna prilika da trpe sa i u korist njega s kim bi rado vladali. Do tog će vremena, puni broj koji je bio predodređen od Boga da sašinja i popuni Crkvu biti pozvan, izabran, i kušnjama dokazan vjernim—„suobličeni slici njegova Sina.“ (Rim. 8:29) Žetva će tada biti prošlost, ljetno vrijeme naklonosti završiti, i jedino će preostati

spaljivanje kukolja, da se očisti polje (svijet čovječanstva) i da ga se pripremi u potpunosti za mnogo opsežnije sijanje Milenijskog doba.

Zatvaranje te noći će očitno stati na kraj svakom daljnjem naporu širenja istine, koja će, krivo shvaćena od javnosti općenito, vjerovatno biti optužena da je bila uzrokom mnogo anarhije i smetenosti koji će tada prevladavati, umjesto da ju se shvaća u njenom pravom svjetlu kako nagovještaj božanskog uma i otkrivenje što se tiče dolazećih svjetskih nevolja i njihovih pravih uzroka. Niti bi smo trebali očekivati da će dolazak noći i zatvaranje noći biti iznenada, nego da će to biti postupno ometanje i zatvaranje djela žetve.

Sada prije nego oluja nevolje izbije je vrijeme za pečaćenje slugu Božjih na njihova čela (Otkr. 7:2,3); i svaka bi mudra djevica trebala cijeliti ovu prednost sada, i za svoje intelektualno pečaćenje sa sadašnjom istinom, i da također za uključivanje u djelo žetve pečaćenja drugih od klase pšenice i sakupljanja istih u žitnicu sigurnosti, prije nego dođe noć i zatvore se vrata prilike za rad.

Da je sadašnja, mnogo povoljna prilika samo kratka, je očitno iz činjenice da su preostale jedino dvadeset i četiri godine razdoblja žetve, završetak kojih će svjedočiti kraju vladavine zla i uvođenju slavnog Milenijskog dana; i unutar tog razdoblja će se dogoditi mračna noć svjetske najveće nevolje. Velika tmina koja mora prethoditi slavnom danu je bila ovako ocrtana: „jutro dolazi, a i noć“—„vrijeme tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda.“

Zapazite također da kada ta noć dođe, kada će žeteoci *morati* prestati sa svojim poslom, to će dokazati da je ovo završno djelo Evandeoskog doba ostvareno; da je izabrani broj Kristove Nevjeste sav bio „opečaćen,“ i „sakupljen“ U stanje

odvojenosti od svjetovnih –u stanje žitnice (Mat. 13:30); jer Bog neće dopustiti ničemu da privede kraju njegovo djelo sve dok nije dovršeno. Tada, kada će svi pravi i vjerni sluge Božji biti zapečaćeni na svojim čelima; i djelo Evanđeoskog doba završeno, nitko više neće moći ući u to djelo ili žeti njegovu bogatu nagradu, prorečenu u „nadasve velikim i dragocjenim obećanjima“ kao nagradu vjernih koji su ušli dok su „vrata“ bila otvorena. (2.Pet. 1:4)

Međutim ne bi smo iz toga trebali zaključiti da će svi, čim se dokažu vjernima, odjednom ući u svoju nagradu. Vjerovatno bi takvi mogli nastaviti živjeti dalje, do znatne mjere u toj mračnoj noći nevolje—premda je naše očekivanje suprotno. „U tome je postojanost svetih, onih koji čuvaju Božje zapovjedi i vjeru Isusovu.“ Stavivši na sebe potpunu Božju bojnu opremu, i hrabro se suprotstavivši pogrešci sa jasnim i neustrašivim predstavljanjem i obranom istine, tijekom ovog zlog dana, kada se divovske pogreške tako odvažno i prkosno šepire, sveti su potaknuti, „i kada sve obavite, stajati,“ obučeni u potpunu opremu, sa mačem duha uvijek spremni za obranu, i sa budnošću i ustrajnošću i molitvom za sve svete. Svima će trebati strpljenje, da nakon što izvrše volju Božju oni mogu primiti obećanje. (Otkr. 14:12; Efež. 6:13; Hebr. 10:36)

Završetak nebeskog poziva za sunasljedstvo s našim Gospodinom Isusom u Kraljevstvu Božjem, bi trebalo jasno i razlučivo razumjeti, da to nije zatvaranje vratiju iz usporedbe o djevicama. Iako je opći „poziv“ za tu milost prestao 1881, „vrata“ su još uvijek otvorena. Poziv je *opće pozivanje* Božje, svih opravdanih vjernika u Otkupitelja, da slijede njegove stope samopožrtvovnosti, čak do u smrt, i da time dokažu njihovu dostojnost da vladaju s njim u slavi. Ova naklonost imala je svoje određeno vrijeme za početak: učenici koji su čekali bili su prihvaćeni u nju na dan Pedesetnice, A.D. 33. I

ona je imala, kao što je već pokazano, određeno vrijeme završavanja: naime, Listopad 1881.*

S druge strane, zatvaranje „vratiju,“ u usporedbi iz Mateja 25, označava puni kraj svake prilike za bilo koga, čak i od „pozvanih,“ da nakon toga postignu nagradu nebeskog poziva. To označava kraj svake prilike da se dokaže dostojnim nagrade vjernošću u službi: svaka prilika za službu tu prestaje, u „noći, kada nitko ne može raditi.“ (Ivan 9:4) Prema tome, očito je, da vrata, ili prilika, da tako učvrstimo naš poziv i izbor, ne završava nužno kada poziv, ili općenito pozivanje svih vjernika da uđu, prestaje izlaziti. I, dok vrata ostaju otvorena, to podrazumijeva da bilo koji vjernik koji je oran da uđe i spreman poštovati uvjete to može učiniti, iako opći „poziv“ ili pozivanje da se uđe više nije poslan. Da stvar bude jasna, vrata prilike za rad i žrtvu još se nisu zatvorila, iako je opći poziv završio 1881.

Evandeosko doba bilo je vrijeme pozivanja—kao prvo, za pozivanje grešnika na pokajanje i vjeru u Krista Otkupitelja; kao drugo, za pozivanje tih opravdanih u uzvišenu prednost sunasljedstva s Kristom u njegovom Kraljevstvu, pod uvjetom da se sada slijedi njegove stope samopožrtvovnosti, čak do u smrt—kao uvjet za prihvaćanje u djelo Kraljevstva i časti dolazećeg Milenijskog doba. Prema tome, kada nam Gospodin govori da će završno razdoblje doba biti vrijeme žetve, to jasno ukazuje na drastičnu promjenu—od sjetve na žetvu, od pozivanja do ispitivanja pozvanih i zatvaranje rada koji je počeo s pozivom.

Kao primjer promjene karaktera djela na kraju Evandeoskog doba, naš je Gospodin dao usporedbu o mreži. (Mat. 13:47-50) „Kraljevstvo je nebesko kao kad mreža

---

*Vidi Svezak Dva, poglavlje 7

bačena u more zahvati svakovrsne ribe. Kad se napuni, izvuku je [ribari] na obalu, sjednu i skupe dobre u posude, a loše izbace. Tako će biti na svršetku svijeta [žetva, Mat. 13:39]. Izići će anđeli [glasnici, sluge Božji], odijeliti zle od pravednih i baciti ih u peć ognjenu [veliko vrijeme nevolje], gdje će biti plač i škrgut zubi.“

Ova usporedba predstavlja nominalnu Kršćansku Crkvu kao nominalno potencijalno Kraljevstvo Božje—*mreža* bačena u *more* (svijet), koja je sakupila *ribu* (ljude—Mat. 4:19) svake vrste (prave Kršćane, napola zavedene i zaluđene Kršćane, i mnoštvo licemjera); koja, kada je puna (u punini Božjeg vremena), je izvučena na obalu. Ona pokazuje da u nominalnu Crkvu sakupljena „svakovrsna riba“ nije prikladna za Kraljevstvo, za što god drugo bila prikladna; da na kraju doba—u vrijeme žetve—poziv za mjesto u Kraljevstvu bude prestao Božjom pripremom, što je predstavljeno izvlačenjem mreže na obalu; i da će ribari tada započeti drugačije djelo—naime, djelo razdvajanja koje će ostvariti sakupljanje poželjne vrste i odbacivanje drugih koji su nedostojni naklonosti za koju su bili pozvani; jer „mnogi su zvani, ali je malo izabranih.“ (Mat. 22:14)

Djelo razdvajanja iz ove usporedbe je isto kao i ono pokazano u usporedbi o pšenici i kukolju, koja uči da treba očekivati obustavu sijanja (pozivanja), i promjenu s tog djela na djelo branja. Gospodinovi sluge, koji će pod njegovim vodstvom, tako promijeniti djelo, su u obe usporedbe nazvani anđelima—posebnim Božjim glasnicima. Oni su njegovi vjerni učenici koji, hodeći veoma ponizno, i blizu Gospodina, i vrlo gorljivo nastojeći upoznati njegov plan i surađivati u njegovom djelu, nisu ostavljeni u tami što se tiče njegovih vremena i

razdoblja. (Mat. 13:11; 1.Sol. 5:4; Jer. 8:7-12). Naravno, to sakupljanje i berba odnosi se samo na one koji žive u vrijeme žetve, a ne one koji su prethodno umrli; od kojih je svaki, kad je završio svoj put, bio zapažen, i odvojen da čeka svoj ispravan položaj u ili izvan proslavljenog malog stada, koje je prikladno za Kraljevstvo. (2.Tim. 4:8)

Mreža nije bila namjenjena da ulovi svu ribu iz mora. Naš Gospodin, veliki Glavni Ribar, osmislio je uloviti određeni broj ribe određene vrste, bez obzira koliko drugih sorti ušlo s njima u mrežu; i kada je puni broj poželjne, osobite vrste, ušao zapovjedbno je da se mreža izvuče na obalu u svrhu sortiranja i odvajanja. Trebalo bi se razumjeti da kad je zapovjedbno da se mreža tako izvuče na obalu, zadatak koji je bio dan na početku doba, da se mrežu baci u more (Mat. 28:19; 24:14), da je došao svom kraju; i svi koji bi željeli nastaviti biti suradnicima s Gospodinom moraju pokloniti pažnju njegovim uputama, i ne više davati svoje vrijeme općenitom ribarenju, nego sadašnjem djelu izabiranja i sakupljanja. I kao što je onda pravovremena istina bila sredstvo za pozivanje, tako je istina, „sadašnja istina,“ istina žetve, sada Gospodinovo sredstvo za ispitivanje i razdvajanje.

Prema tome, kada Gospodinovi sluge čuju njegov glas, kroz njegovu Riječ, koji objavljuje da je došlo vrijeme da prestane sijanje i da počne berba, da stane lovljenje i da se ide u sortiranje ribe, da stane pozivanje i da se propovijeda pravovremena poruka žetve onima koji su već pozvani, oni će, ako su vjerni, rado i bez odlaganja poslušati. Takvi, stoga, poučeni od Gospodara što se tiče njegovog plana vjekova, i ne u tami s obzirom na vremena i razdoblja u kojima mi živimo, više ne bi trebali ići sijući dobro sjeme Kraljevstva na polje ili svijet čovječanstva, nego bi trebali

„davati hranu u pravo vrijeme kućanstvu vjere“—raspršujući među onima koji se smatraju Gospodinovom djecom dobre vijesti o tome da je Kraljevstvo blizu, i o velikoj radosti i blagoslovu koji će uskoro donijeti svim ljudima.

I, neobično za reći, ali ta poruka o Božjoj punoj ljubavi pripremi, u otkupnini, za obnovu svega, kroz Krista i njegovo proslavljeno tijelo, Božje Kraljevstvo (ta poruka, koja bi trebala radovati, osvježiti i ujediniti sva ljupka Kršćanska srca), koja treba razviti i privući u jedinstvo srca samo pravu klasu, je ta koja će ih ispitati i odvojiti ih od nominalne mase.

Žetva će ubrzo biti okončana, i tada će se i onaj koji je sijao i onaj koji je žeo zajedno radovati. Sada, žeteoci moraju ubrzati rad, i trebali bi se osjećati toliko zabrinutima oko njegovog ostvarenja tako da se mole Gospodaru žetve, Glavnom Žeteocu, da pošalje još više radnika u svoju žetvu. Neće potrajati dugo i orač iduće vremenske razdiobe (prorečena velika nevolja, koja će pripremiti svijet za sijanje Milenijskog sjemena) će sustići žeteoca ove vremenske razdiobe. (Amos 9:13)

Izraelska Sedamdeseta Sedmica Slika Završetka Evandeoskog Doba Naklonosti

Ne smijemo zaboraviti da je Izraelska „sedamdeseta sedmica“—posljednjih sedam godina njihove naklonosti—bila vrlo točno označena na svom početku, u sredini i na kraju; i mi vjerujemo da je to bilo u svrhu davanja nama jasno određenih datuma na kraju Evandeoskog doba naklonosti Duhovnom Izraelu. Vidjeli smo da je početak te sedmice bio za Tjelesni Izrael datum početka njihovog ispitivanja u žetvi, A.D. 29. Bio je obilježen sa krštenjem našeg Gospodina i prepoznavanja kao Mesije na Jordanu, kad je počelo djelo berbe—paralela čemu je ovdje, prepoznavanje prisutnosti Gospodinove, A.D. 1874, na početku ove žetve.

Sredina tog saveznog tjedna, A.D. 33, bio je datum odbacivanja Izraela kao sistema ili crkve-države, i bila je obilježena smrću našeg Gospodina na križu, i sa njegovim riječima netom prije njegove smrti, „Evo, ostavljena vam je kuća opustošena.“ Paralela tome ovdje je, odbacivanje iz naklonosti i pad sektaških sistema, nazvanih kao tzv. Kršćanstvo ili „Babilon,“ 1878.

Posljednja polovica Izraelskog saveznog tjedna (3 i ½ godine, od A. D. 33 do 36) nije bilo razdoblje nacionalne ili sektaške naklonosti, nego *individualne* naklonosti, dajući Izraelcima (ne kao prije kroz kanale nominalne Crkve, ako bi oni to primili) sve naklonosti i posebne prednosti Abrahamskog saveza, sve do kraja tih sedamdeset simboličnih sedmica, granice njihove naklonosti, označeno sa slanjem naklonosti Korneliju i Poganima općenito. Tako je i u paraleli ovdje: 3 i ½ godine od Travnja, 1878, kada je tzv. Kršćanstvo, ili „Babilon,“ bilo odbačeno od naklonosti, do Listopada, 1881, bilo završno razdoblje naklonosti *nebeskog poziva* pojedinačnim vjernicima. Tako je *opći* „poziv“ (*naklonost* ovog Evanđeoskog doba) prestala s Listopadom, A.D. 1881, kao datumu koji odgovara, Listopadu, A.D. 36, koji je svjedočio kraju Židovske naklonosti.

Židovska naklonost sastojala se u ponudi Izraelu Kraljevstva —*poziv* prirodnoj djeci Abrahamovoj da se okoriste sa prednostima i prilikama koje su im bile dane pod Savezom Zakona. Taj *poziv*, naklonost ili prednost prestao je potpuno i zauvijek sa krajem njihovog saveznog tjedna. *Evanđeoska* naklonost se sastojala u ponudi Kraljevstva (isključivo) vjernicima u Krista—, „*nebeski poziv*“ svih koji su pomireni s Bogom pod Savezom Milosti, koji bi se mogli okoristiti sa prilikama koje su im time dane (i postati pripadnicima Abrahamovog „*sjemena*“ koje će blagosloviti svijet) pridružujući se Kristu Isusu, njihovom Otkupitelju, u njegovom

savezu žrtve sebe; ispit koji mora pokazati njihovu dostojnost da sudjeluju u Kristovom dolazećem djelu i slavi. I ta je naklonost, taj „poziv,“ za koji smo vidjeli da je prestao, potpuno i zauvijek, u Listopadu 1881, vremenska točka koja je paralelna kraju Židovskog poziva ili naklonosti.

Valja zapaziti, da je zaustavljanju Židovske naklonosti ili poziva slijedio jedan drugi opći poziv, koji je, ignorirajući njih i njihovu prošlu naklonost, ipak uključivao bilo koga od njih koji bi potom, postavši *vjernikom*, postao dostojan tog svijetom raširenog poziva za čast u Kraljevstvu. Zaustavljanje njihove prošle naklonosti bilo je jednako stvarno kao i kad nisu bili pozvani ni na šta nakon što je njihova naklonost prestala; jednako stvarno kao i kad su poslije bili pozvani za nižu naklonost; ali nije tako zamjetljivo, zato što je opći Evanđeoski poziv, koji ih nije isključivao, bio isti prošireni i produbljeni poziv; primjenjiv na *sve koji vjeruju* u Krista, iz svake nacije.

Zaustavljanju naklonosti ili „poziva“ ovdje, 1881, je slijedio, ili umjesto toga preklapao se, opći poziv cijelom svijetu za Milenijske blagoslove i naklonosti pod uvjetima vjere i spremne poslušnosti (međutim ne žrtva u smrt). To je međutim, niži poziv, manja naklonost od one koja je prestala; poziv da se uživa blagoslove pod Kraljevstvom, ali ne da su bude djelom pomazanika, klase Kraljevstva. I ta *promjena*—to zaustavljanje uzvišenije naklonosti i početak niže naklonosti biti će malo zamjećeno u sadašnje vrijeme, zbog činjenice da se veliku nagradu Kraljevstva i sunasljedstva s Kristom kao sudionika božanske prirode, u Crkvi uglavnom bila izgubila iz vida. Najuzvišeniji koncept nagrade kojeg su Kršćani općenito u prošlosti držali je da će im kod njihovog uskrsnuća biti dana savršena tijela; i da će oslobođeni od bolesti, bola i tuge, uživati Božju naklonost i imati vječni život. I taj koncept, iako daleko

od stvarnih prednosti pod „nebeskim pozivom“ Evanđeoskog doba, je zaista lijep koncept blagoslovljenih prednosti koje će biti dane svijetu općenito u Milenijskom dobu—onima od njih koji će tada pokazati poslušnosti doći u sklad s Bogom.

Da stvar bude jasna, stoga, jedini koji vide jasno posebno visoka i veličanstvena obilježja poziva Evanđeoskog doba—prema tome, jedini koji mogu objaviti ili objasniti *taj poziv*—su upravo oni koji su također pokazali iz Božje Riječi da je vremenski limit tog poziva bio dosegnut u Listopadu, 1881. Drugi, dok citiraju Apostolove riječi što se tiče „višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu,“ zapravo objašnjavaju niži poziv koji pripada Milenijskom dobu. Prema tome, opći Evanđeoski poziv, pravi, je završio. Nitko ga na može produljiti. Neki ne mogu zato što ga ne razumiju i nemogu ga dati, a neki zato što ne znaju da je na kraju.

Međutim premda je opći „poziv“ prestao, „vrata“ još nisu zatvorena. Kraj „poziva“ i zatvaranje „vrata“ su zasebni i odvojeni. „Vrata“ stoje otvorena za neke da uđu u utrku, za velikom nagradom sunasljedstva u Kraljevstvu, nakon što je *opći* „poziv“ prestao. Bog je predodredio da određeni broj sačinjava Crkvu, „tijelo Kristovo“; i prema tome ne može biti niti jedan član suvišan niti jedan da nedostaje. (Vidi kako je predobženo naučavano u 3.Moj. 21:17-23) Iz toga proizlazi da on ne može *pozvati* k toj časti više nego što bi upotpunilo broj kojeg je predodredio. I, u Listopadu, 1881, njegova Riječ pokazuje, taj puni broj je bio osiguran. Međutim, s obzirom da neki od onih koji su se odazvali na opći poziv i sklopili savez s njim neće uspjeti zadržati njihov savez, trčati tako da dobiju nagradu, „vrata“ stoje otvorena nakon što je opći poziv prestao, da se dopusti ulazak u utrku, u samopožrtvovnu službu istine, nekima koji *će zauzeti mjesta* takvih koji bi mogli, tijekom

pregledavanja, odbaciti svadbenu opravu Kristove pravednosti; i takvih drugih, koji nakon što su sklopili savez na žrtvi u službi, koji zavole sadašnji svijet, postanu preopterećeni s njegovim brigama i užicima, i ne uspiju izvršiti zahtijevne svog saveza.

I, opet, trebalo bi zapaziti da završavanje poziva 1881 ni na koji način ne ometa prednosti tisuća koji su već prihvatili poziv i postali Božji posvećeni sluge: ne izbacuje se nikoga tko je unutra. Niti podrazumijeva da ih još više ne može ući: to je bilo samo zaustavljanje Božjeg *općeg* pozivanja.

Činjenica da si tek nedavno došao do jasne spoznaje nadasve velikih i dragocjenih obećanja stvari koje je Bog sačuvao za one koji ga ljube ne dokazuje da ti nisi bio pozvan i prihvaćen kao trkač za velikom nagradom dugo prije nego si razumio koliko je velika i veličanstvena nagrada. Činjenica je da nijedan, koji prihvaća poziv nije u stanju, isprva, shvatiti u potpunosti bilo grubost i ograničenost puta ili veličanstvenost nagrade koju treba postići na udaljenom cilju. Jasnoća našeg shvaćanja obećanja je za nas sila Božja koja radi u nama da nas ojača i da nas osposobi da pobjedimo sadašnje prepreke i kušnje. Nadasve velika i dragocjena obećanja nam se postepeno razotkrivaju, kako se mi pokazujemo vjernima i idemo dalje, kako bi smo po njima—sa snagom i hrabrošću koje one ulijevaju—bili osposobljeni da trčimo tako da osvojimo nagradu. (2.Pet. 1:4)

Klasa koja treba primiti nagradu nije samo pozvana i izabrana (prihvaćena), nego je također i vjerna. I ako je *opći poziv* prestao, očito je da ispitivanje vjernosti pozvanih još nije završeno. Vjerni su bili opečaćeni, i odvojeni od onih koji su nevjerni njihovom savezu na žrtvi; i mudre su djevice bile odvojene od ludih, čija se ludost sastoji u tome što

pretpostavljaju da mogu trčati za i osvojiti svjetovne nagrade časti, bogatstva, itd., i u isto vrijeme trčati vjerno trku za velikom nagradom slave, časti i besmrtnosti—uvjeti koji čine takav dupli pravac nemogućim. „Neodlučan čovjek nepostojan je na svim svojim putevima.“ „Ne možete služiti Bogu i mamonu“ (Jak. 1:8; Mat. 6:24)

Kada sve „mudre djevice“ budu bile prokušane, i uđu u radosti Gospodara, „vrata“ *prilike* da se postane članom te klase će se zatvoriti; i nitko više neće moći ući. Kada sve mudre uđu, predodređeni broj bit će kompletan; i tada će Gospodar ustati i zatvoriti vrata. (Luka 13:24,25; Mat. 25:10) Naš nam Gospodin sam kaže da će mnogi početi vidjeti stvari drugačije—shvatit će koje su prednosti i prilike za žrtvu jednom uživali i promašili. Ali kad budu tražili da uđu, Gospodar će im reći, Ja vas ne prepoznajem kao svoju nevjestu—ona je potpuna, i imam samo jednu. Ali, hvala Bogu, drugi biblijski retci pokazuju da ljudim djevicama, premda tako odbačenima od nebeskog poziva, za kojeg ih je njihovo vladanje kad su bili suđeni pokazalo da su nedostojni, ipak biti pokazana naklonost, i biti će prepoznati kao skromniji kapacitet u Gospodinovom kućanstvu.

Stoga, prije nego se vrata zatvore, prije nego puni broj vjernih bude bio potpun, neka svako nastoji potvrditi svoj poziv i izbor; i u tom smislu, dopustimo da Gospodin, sa tim dragocjenim obećanjima i tim objašnjivim usporedbama, radi u nama da *hoćemo* i da *vršimo* ono što mu je ugodno.

No ipak neki mogu reći, Ja se bojim da nisam od onih koji su pozvani prije nego li je opći poziv završio 1881, jer ja tada ne samo da nisam poznavao dubine Božje, nego i više: Ja sam bio potpuni stranac za Boga, čak i njegov neprijatelj, daleko od bilo kakvog saveza s njim da mu služim, i daleko od bilo kakve

takve želje. Ja sam tek nedavno upoznao Boga, uopće; nedavno sam uzeo Kristov jaram na sebe da učim od njega; i tek sam nedavno saznao za prednost trpljenja s Kristom sada, kroz samo-odricanja u njegovoj službi, i da će takvi sužrtvovatelji s vremenom postati sunasljednici s njim u slavnom Milenijskom djelu. I sada, shvativši te slave, diveći se tim dragocjenim stvarima, i postavivši se da trčim tu utrku za predivnom nagradom, moram li zaključiti da to nije otvoreno za mene, jer je već bilo pozvano dovoljno da ispuni broj? Ne razmišljam da bih promjenio božansku pripremu, ili da tražim da drugi bude dodan preko granice koja je određena božanskom mudročću, ali ja ću živo osjećati moju nesreću.

Mi takvima odgovaramo: Trči. Tvoj slučaj nije toliko maračan kako se tebi čini. „Vrata“ još nisu „zatvorena.“ Imaj na umu da ako bi se *svi* koji su prihvatili poziv kad je bio završen pokazali vjernima svom savezu, ne bi bilo niti previše, nego upravo dovoljno. Također se sjeti, da tvoje zapažanje isto tako kao i Sveto Pismo, ukazuje na to da će od mnogih koji prihvate poziv nekolicina biti izabrana, jer se samo nekolicina pokazuje vjernima svom savezu kad su na ispitu. Kako se jedan za drugim od pozvanih pokazuje nevjernima, njihove prilike, *njihova mjesta* truda i *njihove krune* nagrade se prebacuju drugima. Jedno od tih mjesta truda i jedna od tih kruna nagrada može biti prebačeno na tebe, i tvoje ime može biti zapisano na svitku života kao probnog člana Nevjeste Kristove, na mjestu onog koji je izbrisan kao nedostojan. (Vidi Otkr. 3:5; Hebr. 12:23)

Oni koji mogu shvatiti ta dragocjena obećanja i koji imaju želju raditi u vinogradu imaju snažan dokaz da su bili začeti duhom;* jer ljudski um, čak i kad je opravdan, ne može shvatiti *dubine koje* je Bog namjenio onima koji su se posvetili

---

*Vidi Svezak prvi, A226

i bili prihvaćeni. (1.Kor. 2:6-16) I Gospodin je previše pun ljubavi i previše pravedan a da bi odobrio u srcima bilo kakvu nadu koja nikad ne bi mogla biti ostvarena. Biti začet od duha, kroz Riječ istine, podrazumijeva konačno rođenje u duhovnom stanju, osim ako se onaj koji je začet pokaže nedostojnim —nevjernim. „Ne odbacujte, stoga, svoje pouzdanje, kojemu pripada velika nagrada.“

Jedanaesti Sat

Mat. 20:1-16

Čini se da je ova usporedba bila dana da nas posebno nauči lekciji za ovo vrijeme. Radnici su ona gorljiva, posvećena djeca Božja koja su tokom cijelog ovog Evanđeoskog doba—„dana“ iz usporedbe—vjerno trošili svoje vrijeme i snagu, ne u službi sebe, službi mamona, nego u službi Božjoj. Prema tome samo su *vjerni* prikazani sa radnicima, od kojih svi dobivaju istu nagradu, Kraljevske časti u usporedbi prikazane kao „denar.“

Općenitost poziva i potreba za radnicima su predstavljeni sa četiri poziva—rano u jutro, u devet sati, u podne, i u tri popodne. Ipak točno, jasno razumijevanje toga *što* bi plaća trebala biti bilo je spomenuto jedino na početku: domaćin se tada „*složio*“ da im da denar za službu. Stoga je obećanje Kraljevstva bilo jasno shvaćeno od strane rane Crkve, međutim poslije se uglavnom izgubilo iz vida i nije bilo jasno artikulirano. Živi članovi Kristove Crkve *radeći* u njegovom vinogradu u bilo koje vrijeme tijekom ovog Evanđeoskog doba *predstavljaju* sve radnike. I usporedba pokazuje, kao svoje naročito obilježje, klasu koja ulazi u tu službu Gospodinovu kad je radni dan gotovo završen, „oko jedanaestog [posljednjeg] sata.“ Oni su predstavljeni kao oni koji žele učestvovati u Gospodarevoj službi, ali *prekasno*, budući je opći

poziv završio. Oni kažu—„Zato što nas nitko nije unajmio,“ mi smo zakasnili ući u službu pod pozivom.

Gospodar odgovara tako što pokazuje na vrata prilike za rad i trpljenje u njegovoj službi koja se još nisu „zatvorila“ a koje zatvaranje će biti pokazano dolaskom „noći, kada nitko ne može raditi.“ Ali on nije rekao ništa o tome što će biti nagrada; premda je zapošljavajući druge pod općim pozivom, on rekao, „Primit ćete što je pravo“*--udio plaće s kojim se isprva „složio.“

Stoga, tijekom Evandeoskog doba, naš je Gospodin stalno, preko svojih glasnogovornika u Crkvi, pozivao sve vjernike u svoju službu. Puna nagrada, božanska priroda i Kraljevska slava, isprva je bila jasno navedena i shvaćana; ali, premda ponavljana tokom doba, nije ju se *jasno* razumjelo zbog velikog otpada od istine. Međutim sada smo došli do kraja Evandeoskog dana službe—do „jedanaestog sata.“ *Prošlo je vrijeme* za pozivanje radnika za taj dan. Ipak, neki sada stoje vani i govore: Mi nismo bili pozvani na posao; „nitko nas nije unajmio“; mi nemamo obećanja za rad, niti za plaću nađemo li posao; poziv je završio, radni je dan gotovo na izmaku; dovoljno je radnika bez nas. Ali Gospodar bi htio da mi kažemo tima, kao njegovi glasnogovornici, „Idite i vi u vinograd“; Ne obećavam ništa, opći poziv je završio, vremena je malo, vrijeme za rad je gotovo završilo, „dolazi noć, kada nitko ne može raditi“; ali idite, pokažite vašu ljubav i revnost, a nagrađivanje prepustite mojoj velikodušnosti.

I to je sve što možemo reći; jedina nada koje se možemo držati je da nijedan čovjek nikada nije radio za našeg Gospodara a koji neće primiti izobilno više nego što bi mogao

*Najstariji Grčki manuskripti, Sinajski i Vatikanski, izostavljaju iz Mat. 20:7 riječi, „i što god je pravo, to ćete primiti.“

tražiti ili očekivati. I zatim mi znamo da će neka od mjesta u djelu biti ispražnjena iz razloga što neki neće ostati vjernima, pa će krune nagrade koje su bile odvojene za takve biti date drugima koji će se, vjernošću i samopožrtvovnošću, dokazati dostojnima djela i nagrade.

Prema tome, ako je bilo tko nedavno upoznao i zavolio našeg Gospodina, i želi služiti njemu i njegovoj istini, neka takav ne bude razočaran zato što je opći poziv završio 1881. Ako vidiš pred sobom otvorena „*vrata*“ prilike za žrtvu i službu, uđi na njih. Ali uđi brzo; jer neće proći dugo i već će na nama biti noć tame i snažnog protivljenja istini i spriječit ćete da učestvuješ u službi. „Jutro dolazi, a i noć.“ „Dolazi noć, kada nitko ne *može* raditi.“ Kada se to dogodi, ti ćeš moći znati da su „*vrata* zatvorena,“ da su sve mudre djevice ušle, da su svi bili prokušani, i da su sva ispražnjena mjesta bila prihvatljivo ispunjena. Budući će do tog vremena svi posebni „*sluge Božji*“ biti „*opečaćeni na svojim čelima*“ (dato im intelektualno cijenjenje Božjeg plana), četiri vjetra biti će puštena (Otkr. 7:1-3), i prouzročit će veliki „*vihor*“ nevolje usred kojeg će ostatak klase Ilije biti „*promjenjen*,“ i uzvišen do Kraljevske slave.

Kakve li pouke ovdje za one koji su se zavjetovali Gospodinu da će prvo i glavno služiti njemu, a koji zanemaruju njegovo djelo težeći s vremenom i mislima i sredstvima za prolaznim radostima i nagradama koje svijet nudi. Te Gospodin potiče, govoreći, „Budi mi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života.“ „Onaj koji *pobjeđuje* [koji pobjeđuje u sebi duh svijeta], on će biti odjeven u bijele halje; i *ne, neće izbrisati njegovo ime* iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred svojim Ocem, i pred njegovim anđelima.“ „Čvrsto drži to što imaš, da ti nitko ne uzme *vijenac*.“ (Otkr. 2:10; 3:5,11)

Izadimo

Hebr. 13:13

„Tiho, poput ljudi u svečanoj žurbi,
Opasani putnici pustoši,
Mi prolazimo kroz široka vrata svijeta,
Okrećući naša leđa na svo njegovo stanje;
Mi idemo naprijed uskim putem
Koji vodi u život, blaženstvo, k Bogu.

„Mi ne možemo i ne budemo stali;
Mi se bojimo zamki koje vrebaju putem;
Mi bacamo u stranu teret i grijeh,
Odlučni osvojiti pobjedu;
Mi znamo za opasnost, ali naše oči
Počivaju na sjaju nagrade.

„Nema praznog hoda sada, niti rasipnog spavanja,
Koji bi zadržavali naše Kršćanske udove od truda;
Nema uzmicanja od očajne borbe;
Nema niti pomisli na popuštanje ili na bijeg;
Nema ljubavi za sadašnjim dobitkom ili lakoćom;
Ne tražimo ugoditi čovjeku niti sebi.

„Nema žaljenja zbog gubitka slave;
Niti straha od skandala na našem imenu;
Nema straha od oštrog prezira svijeta;
Niti želje da uzvratimo vrijeđanjem.
Ne može mržnja mržnju pokrenuti,
I neprijateljstvo nego zapaljiva ljubav.

„Nema uzdaha za smjehom ostavljenim iza,
Ili užicima raspršenim u vjetar;
Niti osvrtnja na ravnice Sodome;
Niti daljnjeg slušanja Babilonskih napjeva;
Nema suza za Egipatskom pjesmom i osmjehom;
Niti žeđi za njegovim tekućim Nilom.

„Što ako smo ipak s umorom pritisnuti?
Samo još malo i počinut ćemo.
Ovo lupajuće srce i goreći mozak
Uskoro će biti ponovno mirni i hladni;
Noć je poodmakla i jutro je blizu—
Jutro koje je bez oblaka i jasno.

„Samo još malo i mi ćemo doći
K našoj nagradi, našoj kruni, našem domu!
Još jedna godina, ili manje, ili više,
I mi ćemo preći pustinju;
Trud je završen, počinje počinak,
Bitka je izvojevana, pobjeda osvojena!“

-H. Bonar